

יומן אקסודוס

יום חמישי, 31.7.47

עליתי על הכלי R. היום הפליה חיתה פשוטה מאוד. נסעתי עם האוכל שהובא לאניה. לקחתי איתי של דברים ועליתי איתו ונשאיתי באניה. גראיתי בכל אחד מהם. כך שלא חשתי כי במיוחד אחרי התלקות הסירה עם האוכל, ירדתי למחסן האנשים. על המדרגות נמצאתי עם צ שניה באניה לפני ונסע עם האנשים על "הנשיא" וזור איהם מוזיחה. מחסן הוא מחסן דגל של אניה. מחסן מס' 2 אליו ירדתי, מתגוררים בו 870 איש. הצפיפות היא איומה ועושה רושם מאוד על כל אדם מיוחד הגם. המדרגות מכוסות בליכלוך רב. אנשים ישנים כשרגליהם מקופלות מתורס מקום. הנאים סניטריים איומים, יותר גרועים מאשר אצלנו.² לילכוך רב מסביב להם. האנשים כלאיים במחסן ואין ביכולתם לצאת ולו גם לצרכיהם, אלא רק בתוך אדם נכנס. אדם יוצא. יוצאים אל כלוב של חיה. הכל מסודר עם רשתות ובדירות הל. השמח קמן. רק סביבת בית-הכסא והמקלחת. בית-הכסא — שוקת כמו אצלנו (לסודי מאתנו בוודאי). מים זורמים כל הזמן בולם מספיק. תאים תאים, הפתוחים למעבר לאנשים. על הקיר ישנו מקום לרחצה במים חמומים וכביסה. לידו במרחק 2-3 מ', המקלחת (מים מלחים). מקלחת קטנה וקשה להתגרע בה. 2-3 אנשים ממלאים אותה לגמרי. מים לשניה ישנם כל הזמן. ישנם 2 בריזים של מים חמים וכל אדם יכול למלאות את כליו עם מים. אנשים מתרחצים במים חמים. אחרי המקלחת ישנו מקום מגורר ושם נמצאת רפסודה. אחריה שוב בית-שימוש עם אותו סידור כמו בראשון. (תא) הראשון לנברים החשני לנשים. מהצד השני של הגינה אותו דבר בדיוק. עושה רושם קשה מאוד. אנשים שופכים מים על תסיפון הוא תמיד רמוב ומלוכלך. פשוט מסוגל. ישנם שני מחסנים. במחסן 1 ישנם כ-600 איש, אותו מדאג כמו במחסן 2. מדרגות תלויות, לידירות לתוך המחסן, מלוכלכות. משום קשה ללכת עליהן ובאמת ישנם רבים שנופלים. הפגישה עם צ. היתה פשוטה מאוד וזאת שמת מאוד ולא הבק מה מעשי כאן. הסברתי לו לשם מה נשלחתי הגם. הוא צחק ואמר שהוא לא צריך עזרה. נשלחתי על מנת לנסות לארגן את האנשים להתנגדות, לשמור על תנועת אי-האירדה ולארגן את חיי האנשים באניה. וגם במקום שביע (אליז). במקרה זה לא היה קפריסין. השמועות היו אומרות או להמבורג או לקניה. מה אמת בשני אלא אלהים יודע. יש כאן אירגון פנימי של האנשים שצ. אינו מתערב בו. אלא רק נתן את קו הפעולה. האיש שמסמל כאן בכל הענינים ומייצג אותנו בפני הנחלת הקניה הוא מ. איש שהיה מנהל רעד המחנות בברזיל. צ. סופר עליו בכל ובאמת נראה שהוא מסתדר יפה. האנשים נשמעים לו. מצב הרוח טוב מאוד. אנשים, נשים וטף, זקנים ותינוקות, כולם חיים בתוך צפיפות. ובתנאים אלה לא מתאוננים. דרך מחכים שישעו אותם שוב לדרך, והקחתם היא הארץ. ואין וכמה זמן ימשך עד שיגיעו. לא מענין אותם. היום זה היום הראשון שהביאו אכל לאנשים³ האנשים שלנו היו על הסירה. כפי הנראה שמתים והלאה יתיר המיד משלנו שם. היום צדיקים לעלות י. על ה-A.R. ועל O.V. אינו יודע אם הם יצליחו. מצאחי כאן כמה אנשים מהמחנה שלי. ואני מהגורר איתם.⁴ סינה חסה קצת. אבל די נעימה מבחינת האנשים. אני נמצא בקבוצה של השומות"צ. האנשים באן מאורגנים במחלקה שהן מתחילות ב-17 אנשים ומגיעות ל-58. אני מבין למה ממשכים בצורה זאת. יש 27 קבוצות במחסן 2. ובמחסן 1 אותו סידור. (אני מתגורר במחסן 2. מה שמרחש במחסן 1 לא אכתוב).

יום שישי, 1.8.47

חקשר עובד בסדר. הרופאים של "אוא" מעבירים כל מה שגורמים להם ואנו מומכים עליהם כ-100%. אין כל חשש לבגידה מצידם. הידיעות מהחוף אינן גוררות לנו שום דבר מיוחד. הכל נשאר כשהיה בלי שום ידעה בדורת מה יעלה בגורלנו. הערב ישנו עונג שבת. תאכל ששולחים מהחוף הוא מצוין ומספיק בהחלט. אנשים מתחילים להבין מוסכים ואנחנו סעודדים את התופעה הזאת. צריך לחסוך לזמן שלא יהיה. היום העלו אוכל במגוף. כך שחקשר נשאר רק בצעקות ורק דרך הרופאים שעלים פעם אחת ביום ושחשדיים בהם שהם מעלים (מקיימים) קשר. בכל זאת הדואר מגיע כסידור. אחרי שאמרתי לצי, ניקו אתמול את המדרגות. אני מתחיל לאט לאט לראות את החומר שאלי נשלחתי. אין כאן אפילו קיבוץ אחד גדול. רק החברה של השומות"צ. שהיא פלוגה מקובצת מכמה קיבוצים, הם מונים 17 איש. הם לא יכולים להיות שום דבר מיוחד כאן. אחרי שהפקדים, לשמור על המים, הוא יותר כזי בשבילם. שאר האנשים

היומן שאנו מפרסמים, נרשם על-ידי אחד משליחי המוסד לעליה, שעלה בפורט-דה-בוק, שבצרפת, על אחת מאניות הגירוש, ושהח על סיפנה עד לצאתה בדרכה לחמבורג. ב-1967 מלאו עשרים שנה להעפלת, יציאת-אירופה תשי"ו — אקסודוס 1947. האניה, שלתוכה נדחסו 4.500 מעפילים, רובם ככולם ממחנות הפליטים בגרמניה, יצאה מנמל סט שבצרפת, ביום 11- ביולי 1947.

עוד בטרם הפלגתה מנמל המוצא, הופיעו לידה אניות מלחמה של הצי הבריטי, ובכל דרכה, דלקו בעקבותיה יחידות צי הולכות ומתרבות.

יוון שאניה "אקסודוס 1947" שימשה מקודם כספינת תובלה במימי-הדרום, ציפו אנשי הצוות שיעלה בידם להתקרב בלילה סמוך לחוף הארץ, ולמרות העיקוב לגטות לתוריד את המעפילים.

הצוות של "אקסודוס 1947" היה ברובו מורכב מימאים יהודיים, חלקם ימאים מנוסים מארצות אמריקה.

בהתקרב האניה אל חופי הארץ, נחסמה הדרך על-ידי יחידות הצי הרוש אולטימטום, התובע מהמעפילים להכניע ולקבל מרות הבריטים. על סיפון האניה נעשו הכנות להתנגדות כנגד לכידת האניה. לאחר שהאולטימטום נדחה, עברו הבריטים להתקפה גלויה והתפתח קרב עז ועקשני. בהתנגשות זו נפלו שלושה אנשים — שני מעפילים ואיש צוות האניה. כמו כן היו על האניה עשרות פצועים.

האניה, לאחר שאלצה להכניע, נכנסה לנמל חיפה, שעה שהער וסביבותיה שרויים בעתור. המעפילים הועברו לשלוש אניות גירוש — אמפייר ריבל, אושן ויוגר ורוומד פארק — על מנת להפליג למחנות הגירוש בקפריסין.

אך הסתבר שהממשלה הבריטית החליטה לנקוט המעם בלעד בלתי רגיל, ובמקום העברה לקפריסין, להחזיר את המעפילים למקום היציאה, כלומר — לצרפת. הבריטים התכוונו לשבור את רוחם של המעפילים ולשים קץ לתנועת ההעפלה בכלל. מעתה הפך המאבק של מעפילי "אקסודוס 1947" למערכה מדינית רבת משמעות, אחריה עקבו בענין, דעת הקהל העולמית וחוגים מדיניים.

האמנות הניעו לנמל צרפתי זעיר — פורט-דה-בוק. כאן התחולל המאבק שנמשך שבועות. המעפילים סרבו לרדת והכריזו כי יהיו מוכנים לירידה אך ורק בארץ-ישראל. הצרפתים הטביחו לקבל את המעפילים, אך לא נתנו ידם להורדה בכמה, ואילו האנגלים הפעילו את כל האמצעים שברשותם כדי לממש את זממם. לנסוף, כאשר האנגלים עזאו מן הסיכוי לאלץ את המעפילים לרדת בשידולים או בכוח הרות, נפלה בבריטניה החלטה מבישה ואכזרית — שילוח המעפילים לגרמניה, לנמל המבורג שבתחום הכיבוש הבריטי. במקום הזה — אדמת הדמים, היו הבריטים רשאים להפעיל כוח ולבער את הכניתם בדרכי אלימות.

היומן, מחברת מקורית שבארכיון "מורשת", מתאר כאמור, את תקופת השהיח במרט-דה-בוק, על פני אחת משלוש אניות הגירוש.

אנו מפרסמים את היומן — תעודה מקורית, המספרת באורח מפורט וחופשי על חיי המעפילים וכן על דרכי הקשר עם החוף.

על מנת לשמור על האופי האוטונומי של המסמך, נמנעו מתיקונים ושינויים כלשהם, האנו מפרסמים אותו כרוחו וכלשונו. רק במקרים מועטים הושמשו משפטים בודדים בגוף הכתוב.

נאלצנו לתוציא את הדברים שלדעתנו לא הגיע עדיין הזמן לפרסמם ברבים. כמויך הושמטו השמות המלאים המוכרים ביומן.

85-103

לפי אדם שנתן את המעט...
 וזה היה הנדד...
 יודעים גם לשמור לפעמים ולשיר את שירי הארץ...
 שניסע או לקשריטין או לטבורוק...
 האוכל מביע למדרו האנשים מרוצים מאוד...
 ליוקחים מאתנו שום דבר...
 היום קרא הקפטן למ. ומסד לו תעודה שאנחנו לא ניסע לא לארץ ולא לקשריטין...
 מקום אחר... הוא אמר לו ולאנשים... כי צרפת מתכננת לקבלנו והיות לנו טוב וכו'...
 התשובה היתה שאנשים אינם לוצים לרדת...
 אחד יתנגדו... הקפיטן ביקש טמ. למסור את דבריו לאנשים...
 גם עמד אדם זה יש בהם משול... את אנחנו הביאו דאשונה קרוב להוף...
 בתחילה... וכאשר נבחנו לדעת שזה לא כך...
 ליד השניה... המרחק גדול ואין אפשרות לדבר...
 ומחלקות סוכריות דברים טובים...
 וקיבלנו ומסרנו ד"ר... תפקידי התידי אני זדאה... הוא לגול את הוציא... תפקיד מענין ויפה.

דוד מדינמן

הם משפחות עם ילדים קטנים ואנשים זקנים...
 הקשה ביותר מבחינת האנשים... יש לנו נוסף לכל... 200 ילדים מבתי-ילדים של "דור" ילדים נחמדים...
 יודעים עבדית אלא שהם משתגעים 'מחוסר מעשה... ישנו כאן אה של הילד שנהרג... הקבוצה של ילד זה היא קבוצה גדולה ונחמדה... המודיקים שלהם חלשים קצת... ואינם יכולים לעשות כלום בנד הבטלה... או יותר נכון... אינם חושבים על דרך להטיל את הבטלה.

שבת, 2.8.47

האמול בערב היתה מטיבה שבת... שרו משידי הארץ ושירים באידיש... אחד האנשים שר טלו וזה היה הנדד... בכלל מטיבה יפה מאוד... שעשתה רושם עלי... בכל זאת אותן המשפחות ואותם היהודים יודעים גם לשמור לפעמים ולשיר את שירי הארץ... בעיקר שרו הילדים... הדואר עובד בסוד... חושבים שניסע או לקשריטין או לטבורוק... מקום חדש פתאום... שלחנו ד"ש מאתנו ומסרנו על הערב שהיה האוכל מביע למדרו האנשים מרוצים מאוד... מתרבו זהו... מקבלים את כל האוכל... האנגלים אינם ליוקחים מאתנו שום דבר... המכשול הוא בדיעו וגם הלוקח וקבלת האוכל... החברה שלנו עובדים עם האוכל ומאשרים את קבלת המכתבים... כן גם אנחנו מאשרים את קבלת האוכל... חושבים שבעוד כמה ימים נפליג מי יודע מהי... הכל בסוד... יודעים היום כ"צ אנשים חולים... אין תנועה מיוחדת של ירידה היום קרא הקפטן למ. ומסד לו תעודה שאנחנו לא ניסע לא לארץ ולא לקשריטין... אלא לטבורוק או מקום אחר... הוא אמר לו ולאנשים... ומציע לנו לרדת כאן... כי צרפת מתכננת לקבלנו והיות לנו טוב וכו'... התשובה היתה שאנשים אינם לוצים לרדת... וירדו בדצון טוב רק במקום אחד והוא אי"י... כל מקום אחד יתנגדו... הקפיטן ביקש טמ. למסור את דבריו לאנשים... מ. מבר את הדברים לאנשים וגם מסר את תשובתו... השוכנת האנשים היתה: לא גרדו ושידת החקוקה אידרה של כל האנשים... בכל זאת גם עמד אדם זה יש בהם משול... את אנחנו הביאו דאשונה קרוב להוף... כי השבו שאנחנו ירדו בתחילה... וכאשר נבחנו לדעת שזה לא כך... הביאו גם את שאר האניות אלינו... ואנחנו עומדים אחת ליד השניה... המרחק גדול ואין אפשרות לדבר... תבל... תפתחו שלטו * תפכו פתאום להיות לאווא"ז ומחלקות סוכריות דברים טובים... היום היתה כאן מ. עם דברים טובים וחילקה לילדים... מסרנו שלום וקיבלנו ומסרנו ד"ר... תפקידי התידי אני זדאה... הוא לגול את הוציא... תפקיד מענין ויפה.

יום ראשון, 3.8.47

אין כל חדשות מיוחדות... אנחנו עומדים בפומביה-דבור... מקבלים אוכל ושום כסידים העולם על מקומנו ישנו וחי... מה יהיה בסופנו עדיין לא יודע... בעוד כמה ימים יושבים שנפליג... אין יודעים עדיין לאן... האנגלים ברובם הגדול מתחילים יפה... ישנם ביניהם כמה זנים... בחורים נחמדים שטובלים מכל הענין הזה... היום היה כאן הקפיטן וביקש לתרגם שוב את דבריו שנאסרו אתמול למ... וכמובן ששוב חזרה אותה פורשת וקיבל אותה תשובה... אנשים מתחילים להיות קצת יותר בסוד... כל אחד מסתדר יותר ויותר... טיידו מעץ של ארגונים שה'מט יפה מאוד... סידרו לטו של מדינת ומשוקים... הילדים משחקים בכל מיני משחקים שהם מצאים ועושים שמח באניות... היתה רעדת של הצלב האדום הבינלאומי... הם פשוט נדהמו אין היים כך אנשים... קשה להבין לאדם שאיננו רוצה לנטוע כמו התורדי לארץ... תרואה האנגלי של האניה עושה חכמה עם אנשים וטוב שעולים גם רוסאים שלנו... מתחילים לשמור על הירופאים יותר יותר... קשה להעביר (באמצעותם) את הקשר... עובדים בואת אנשים ובחורות שמסתובבים עם כל פתקה ומעבירים... האנשים מקבלים טיידים מה יהיה איתנו רק מנחשים... שכל האוכל ושאר התמסקה... תניע בומבה וכסידרה... אנשים כאן... דברים כאלה חשוכים מאוד בשבילם.

יום שני, 4.8.47

ושוב לילה ושוב יום ואין כל חדש... האנשים קולטים שמורות שהאנגלים מצריחים בכוחה החילה... איננו מקבלים שום עתון... הקפיטן נתן לנו עתונים צרפתים תוציא משם כל דבר שיכול היה לעזור את הרוחות... ונתן לנו את העתונים... הם ממלבלים את המוח עם כל מיני פתדורות שכאילו יבואו... קפריטין... סוברוק... קניה... המבורג וכו'... אנשים שלנו גם כן אינם יודעים מה יהיה איתנו רק מנחשים... הדואר איננו מסור דברים מיוחדים... היום קיבלנו 100 דולר לכל מקרה שלא יהיה... ועל עלו על הכלים... נתברר היום שחוקה שנשלחה בלחם... נתפשט ע"י הקפיטן וישנם שם שמתינו... נדרענו להוף שלא יהודי על שמותינו שוב... והם לא שומעים לנו והחורים שוב ושוב על שמותינו בראש תפתקאות.

היללה היו לנו שתי לידות. לנשים וילדים שלום ואינם רוצים לרדת לחוף. אמרנו עשו את המסכת, שוב הפעם במחסן השני. הזמינו את השחיצי ואת הקפיטן ונדמה לי שזה עשה את הרושם הנחוץ. השחיצי מתחיל להראות סימנים של קיוב. הוא ממפל בחולים. קיבלנו אמרנו ושלשום כמרות נכרות של רפואות ואי מתאר לי שזה בסדר. ביהם מחקרים, ולאט לאט מסתדר יותר טוב המורג. או המדריכים. סינים אה השערים כמו שנחזק ומעמיקים לילדים. האנשים מתעסקים כל היום עם האוכל הזרם אין מה לעשות, אין אוכל. המפכה שמר לעצמו כמה דברים והיום חילק אותם. תמרא, דימה וקפה. היום מטר לי אחד האנשים חדשות מהארץ שקיבל דרך הקפיטן, אמרו את רוקה. כך עממי, קיוביצי וראש עיריית פתח תקוה, גוסף למנוצי הרביעינים, בקיבוצים לא נגעו. פרצו בית שנמצא בו נשק. צורה חדשה של הפוליטיקה האנגלית. בארץ שטח והאן אין כל חדש.

יום חמישי, 7.8.47

היום שוב התחדש הקשר. הבאנו אוכל וחמון דברים לביהם - לצוות, גיר, מחברת ועוד. יפה מאד שדואנים מהחוף. אנו מצידנו עושים הכל למען שהילדים ילמדו ולא יתבטלו. עם האוכל באו אנשים שלנו, היום העלינו את האוכל בידים דרך המדרגות, וכמובן שהיתה לנו יכולת לדבר בלי סוף. מסרו על הצעשה בארץ, מה שידענו אמרנו. מסרו שלבש בעוד יום נפלג. ואף אחד איננו יודע לאן, אפילו האנגלים. לקחנו מים ופתם. לאלוהים הפחורנים לאן מבילים אותנו. בקבינט הבריטי, רק בארץ עדין מתנגד לחטל את הענין הזה. מסרו שאנחנו נזח חזרה לפורט-דה-בוק, ואנחנו אחרת היגש לקחת דלק, האחרית השלישית, ואחר כך ניסע. הלוואי ונסענו כבר. מסרתי להם על המצב כאן. מסרתי שהקו עובד בסדר והילדים לומדים, מסרתי שרוצים לרדת 6 אנשים -

דואר וגם שני מכתבים פרטיים. בדואר לא היו דברים מיוחדים שלא נאמרו בע"פ. כך שהדואר לא חדש לנו כלום. נבענו בשעה 12.30 חזרה לפורט-דה-בוק, ב-3.00 היינו שם. רק עם הגיענו הסובבה סירה קטנה ובה ישב משה בנה. הוא התחיל על הצניחה נעזע חזרה. מסרו שהא ימסור הצנחה שתועבר אלינו. קיבלנו היום שוב אוכל, הפעם ליומיים תמימים לחם נקבל מחר. גוסף לפה שקיבלנו היום. שוב האנשים מתעסקים עם אוכל, יש להם מה לעשות. אני יושב כל היום ומספר על מינו דברים על הארץ. האנשים מתעניינים בכל דבר הקטן ביותר. היום נחתי שעתים שיחה עם ילדים בגרים, של ציור (תיאור) גיבורי הקרב על "הנשיא". סיפרתי להם על הזה סנע. כמה שאפשר, סיפרתי על הקיבוץ. על הילדים וחייהם בקיבוץ. על חי העולים בקיבוץ. סיפרתי על השחיק בקיבוץ וכך. וילדים ישבו ושמעו בלי להניע אבר. הם היו נהדרים. קצת התכיישו בתחלתה, ולא שאלו שאלות, אבל אחרי שהמדריך שלהם שאל שאלות ואני עניתי, התחילו (גם הם) קצת לשאול. שאלו על החכשרות, איך חן חיות, יוצאות למפעל וכך, שאלו על יחסי עבודה.

קיבלנו היום 200 סכיני גילוח. גם זה נתקבל אחרי ויכוח קצר עם הקפיטן. עתונים עבריים שניסו ללצותם בתוך ארגונים, נלקחו ע"י משרדו של הקפיטן. לא השאירו גם עתונים על הומר הניסוי, הם פוזרים לתת (לנו) לגשת לגדר כרי (למנוע מאחזו) לדבר עם האנשים שלנו למטה. הקשר קצה מחקשה, אבל גינע כמידורו, וכמעט אין חשש שיפסק. מסרו לנו ד"ש מהצניחה האחרת. גם שם הכל בסדר. אצל ג. ביהם עובד במדר.

יום שישי, 8.8.47

ישוב יום, האם ישנה מהנה. קיבלנו דואר ע"י אחות שצלתה, האיתרו בחשוכו. שואלים אותנו, אם סתתנו ביה"ס ומציעים לנו לעשות זאת. משונה מאוד שיר אחת לא יודעת את אשר השניה עושה. קיבלנו לחות וגיר וכך, והודעתי שאנו מלמדים בסדר, והנה שאלה אם לומדים. אתמול בלילה ירדו 6 (אנשים) קיבלנו את הצנחה של סנת כחובה באידיש. איננו יכול לקרוא ולהבין מה שבתור, אבל צ. מתמרמר על זאת, וקרא לזאת שטויות. מענין מה שנכתב שם. בדואר קיבלנו גם (הדפעה) שהפגנות אנטי-יהודיות במשכות באנגליה, ונגמרות בשבירת חלונות וכפצעים. קיבלנו גם (ידיעה) שהרופאים השחיצים נוטים להוריד מהצניחה אנשים הצני חולים. אצלנו לא נתקלנו בחומשה כזאת. בינתים, להפך, אתמול השפיע (הדופא) על הקפיטן לתת 80 שמכיות לאנשים. הוא צועק על האנגלים בקשר לגניון, בכלל עושה רושם גינע ומשתדל להקל עלינו.

היום קיבלנו את הדואר בלחם. כעסה מאוד על אופי שהדואר נושא. כראי למכן את ענין האוכל אם הדואר באמת תשוב, אבל אם אין דברים מיוחדים. בשביל מה להתעסק ולהכניס פתקאות שאינן חשובות. לאוכל. בדואר נתקבל גם מכתב ל"דודור", חשוכ מאד: הם מוסרים על הנעשה ב"דודור" בעולם, ומבקשים מאנשי "דודור" כגון לשמש דוגמה, לאחוז (לחזיק) מעמד. משונה מאוד שחברים שלנו מלביקים דברים כאלה. מא. לא נתקבל שום דבר מיוחד חשוב. חוזר שעלינו לאחוז (לחזיק) מעמד, כי אחת, זאת אמרת אברן כל הענין וכך. (הוא) מוסר שאין יודעים על גורלנו. היום יבא רופא שחייצי ואחוז. שיסעו איתנו ויחיו אחראים לחולים אצלנו. הם ישארו עד בואנו למקום מנוחתנו וישארו איתנו שם. הרופא (החדש) מהצלב האדום הבינלאומי, אני מחכה לו בכליון עיניים. האנגלי נמאס כבר. היום נפתח אצלנו ביה"ס בשעה טובה ומרובלת. הילדים לומדים כיתות כיתות. כעיקר עברית. העלו לנו עפרונות ובלוקים וכל ילד קיבל עפרון ובלוק. בינתים לא לומדים הרבה שעות. אבל בקצה שיה יתפתח. אחמול היתה מטיבה יפה מאוד כאן. ישנם כאן בחוץ ספרותיים חזקים. ישנו כאן ספר ומשורר, שכח כמה שירים לקראת המסביבה והקריאה. ישנה מקלוח נהדרת של קבוצת ילדים ב"דודור". הם שרו, הקריאו את שירי הסופר, היקלמו שוב כל מיני שירים. שתקנית ודיקלמה, ושוב שרו. היו ערב נהדר. האנשים היו מבפוסים ומצב הרוח הכללי קצה התרומם. היום ירדו 10 אנשים - שתי המשפחות המלשינות עם משפחה שחבל עליה, אב המשפחה התחלק במדרגות ונפל וקיבל מכה. לארס זה הסרות שהי צלעות, רתה הגדיל הענין את הצרות איתו. הוא נאלץ לרדת לחוף. קיבלנו היום שוב דואר ע"י הרופא. החשוב ביותר היה מכתב עם מספרים ומשפטים. דודר אין להשחמש במקרה שלא יהיה קשר אחד. הדבר הזה בא מ"הוינוור". המצאה יפה ופשוטה. העיקר - נוחה מאוד. אתמול היה אצלנו באי-כוח העתונות הצרפתית ושאל שאלות שונות בנוחות הקפיטן ומ. ענה. הוא שאל על יתם האנגלים אלינו. מ. ענה שמתוך לאיב צידנטיים מעטים, הכל בסדר והיחסים טובים. אחד (כך) שאל, אם יביאו אותנו למקום אחר כגון קפריסין, האם נרד בשקט. הוא ענה שישנו מקום אחד בעולם ששם נרד בשקט, והוא איי. בכל מקום אחר נתנגד בכוח. שאל עוד דברים על התנאים, וענה לו שהתנאים קשים מאוד, שאין מקום לכל האנשים, שחם. שהתנאים הסניטריים איננים, אבל בכל זאת האנשים לא יורדים רוצים לבלות רק במקום אחד - לארץ. היום הודיעו מתחוף שמסירה זאת לעתונות היה נעשה שטות, מפני שהעתונות מלאים את הדעתנו, וביתר מדויקים על יחסים טובים. דרך אגב, לקחו מאחזו את סכיני הגילוח ששלחו מהחוף.

יום שלישי, 8.8.47

היום קיבלנו את הדואר בלחם. כעסה מאוד על אופי שהדואר נושא. כראי למכן את ענין האוכל אם הדואר באמת תשוב, אבל אם אין דברים מיוחדים. בשביל מה להתעסק ולהכניס פתקאות שאינן חשובות. לאוכל. בדואר נתקבל גם מכתב ל"דודור", חשוכ מאד: הם מוסרים על הנעשה ב"דודור" בעולם, ומבקשים מאנשי "דודור" כגון לשמש דוגמה, לאחוז (לחזיק) מעמד. משונה מאוד שחברים שלנו מלביקים דברים כאלה. מא. לא נתקבל שום דבר מיוחד חשוב. חוזר שעלינו לאחוז (לחזיק) מעמד, כי אחת, זאת אמרת אברן כל הענין וכך. (הוא) מוסר שאין יודעים על גורלנו. היום יבא רופא שחייצי ואחוז. שיסעו איתנו ויחיו אחראים לחולים אצלנו. הם ישארו עד בואנו למקום מנוחתנו וישארו איתנו שם. הרופא (החדש) מהצלב האדום הבינלאומי, אני מחכה לו בכליון עיניים. האנגלי נמאס כבר. היום נפתח אצלנו ביה"ס בשעה טובה ומרובלת. הילדים לומדים כיתות כיתות. כעיקר עברית. העלו לנו עפרונות ובלוקים וכל ילד קיבל עפרון ובלוק. בינתים לא לומדים הרבה שעות. אבל בקצה שיה יתפתח. אחמול היתה מטיבה יפה מאוד כאן. ישנם כאן בחוץ ספרותיים חזקים. ישנו כאן ספר ומשורר, שכח כמה שירים לקראת המסביבה והקריאה. ישנה מקלוח נהדרת של קבוצת ילדים ב"דודור". הם שרו, הקריאו את שירי הסופר, היקלמו שוב כל מיני שירים. שתקנית ודיקלמה, ושוב שרו. היו ערב נהדר. האנשים היו מבפוסים ומצב הרוח הכללי קצה התרומם. היום ירדו 10 אנשים - שתי המשפחות המלשינות עם משפחה שחבל עליה, אב המשפחה התחלק במדרגות ונפל וקיבל מכה. לארס זה הסרות שהי צלעות, רתה הגדיל הענין את הצרות איתו. הוא נאלץ לרדת לחוף. קיבלנו היום שוב דואר ע"י הרופא. החשוב ביותר היה מכתב עם מספרים ומשפטים. דודר אין להשחמש במקרה שלא יהיה קשר אחד. הדבר הזה בא מ"הוינוור". המצאה יפה ופשוטה. העיקר - נוחה מאוד. אתמול היה אצלנו באי-כוח העתונות הצרפתית ושאל שאלות שונות בנוחות הקפיטן ומ. ענה. הוא שאל על יתם האנגלים אלינו. מ. ענה שמתוך לאיב צידנטיים מעטים, הכל בסדר והיחסים טובים. אחד (כך) שאל, אם יביאו אותנו למקום אחר כגון קפריסין, האם נרד בשקט. הוא ענה שישנו מקום אחד בעולם ששם נרד בשקט, והוא איי. בכל מקום אחר נתנגד בכוח. שאל עוד דברים על התנאים, וענה לו שהתנאים קשים מאוד, שאין מקום לכל האנשים, שחם. שהתנאים הסניטריים איננים, אבל בכל זאת האנשים לא יורדים רוצים לבלות רק במקום אחד - לארץ. היום הודיעו מתחוף שמסירה זאת לעתונות היה נעשה שטות, מפני שהעתונות מלאים את הדעתנו, וביתר מדויקים על יחסים טובים. דרך אגב, לקחו מאחזו את סכיני הגילוח ששלחו מהחוף.

יום רביעי, 6.8.47

ישוב יום, האם ישנה מהנה. קיבלנו דואר ע"י אחות שצלתה, האיתרו בחשוכו. שואלים אותנו, אם סתתנו ביה"ס ומציעים לנו לעשות זאת. משונה מאוד שיר אחת לא יודעת את אשר השניה עושה. קיבלנו לחות וגיר וכך, והודעתי שאנו מלמדים בסדר, והנה שאלה אם לומדים. אתמול בלילה ירדו 6 (אנשים) קיבלנו את הצנחה של סנת כחובה באידיש. איננו יכול לקרוא ולהבין מה שבתור, אבל צ. מתמרמר על זאת, וקרא לזאת שטויות. מענין מה שנכתב שם. בדואר קיבלנו גם (הדפעה) שהפגנות אנטי-יהודיות במשכות באנגליה, ונגמרות בשבירת חלונות וכפצעים. קיבלנו גם (ידיעה) שהרופאים השחיצים נוטים להוריד מהצניחה אנשים הצני חולים. אצלנו לא נתקלנו בחומשה כזאת. בינתים, להפך, אתמול השפיע (הדופא) על הקפיטן לתת 80 שמכיות לאנשים. הוא צועק על האנגלים בקשר לגניון, בכלל עושה רושם גינע ומשתדל להקל עלינו.

יש צרות עם אנשי 'האגודה'. יום אחד הושיעו ודישו אוכל כשר במיוחד. הודענו להם שהרכבות במסגרת הוריעה שהחל כשר, הם דרשו ביטול מיוחד. היינו מוכרחים לתת להם, — הביטול הוא בסירי קימור, רוב האוכל ייש. מקבלים 3 פעמים ביום אוכל מבושל כגון קפה, קטא, תה, דייסה וכו'. האוכל טעים ומוב. מדרתי פתקת חזרה שלא הגיעה. — מסרתי על פתיחה ביקשתי עוד כפות, קיבלנו כמות רצינית אתמול, אבל לא מספיקה. הודעתי על לקחת הפתונים מאיתנו וביקשתי לחפש דרך אחרת. ביקשו מאתנו למסור פתקה לידי כל איש היוזר ברשותנו, ולכן בכל מקרה של אדם יודע. 3. חרגם לי זה עתה את דברי טעם. 'הגברים' אדם משמשים בדוגמה לכל היהודים בעמידתכם האיתנה שאינה ברוחנה, וכו' את מפילי 'מארגיזי', שאמדו עליהם, שלעולם לא יגיעו לארץ. ועתה הם נמצאים בארץ ונלחמים יחד עם בני הארץ את מלחמת הצליה. כך גם איתכם, לאן שלא יגרושיתם, תגיעו לארץ כאנשי מארגיזים, וכאנשי פריסיין. המגיעים בתמיחה. להתראות בארץ. אני מתאר לי שהיום יהיה עונג שבת וגם יודיעו על הודעת טעם, ועל זאת מחר, מטיבתי לירושלם ולומרים. המורים שברים קשה מאוד. קשה לזכור את הילדים ברעש השורר כאן. קשה לעבוד באין ספר ואין מקום לרשום. בכל זאת מתקדמים בלימודים ובעיקר שומרים על הקיים. אני מוכרח לעבור לבתיבה בעפרון, כי אין לי דיו. האנגלים לקחו מאתנו את הדיו שקיבלנו, ואין לי יותר דיו להמשיך. האנגלים מפיצים שמעות בין האנשים על כל מיני רכבים, ובמובן שאנחנו מנסים למנוע זאת. היו כאן ת. ופ. ומכרו שבאניה של ג. סרצה מניפת אדמה. אם נכון הדבר, הרי הפחדנו את כל המערכה, עד כמה שאני מבין, ביהוד אם הרוצה משתדל להקל על זאנגלים.

מסרנו את הודעת שלנו לת. 3. עמד על זאת שנוסיף שהקפיטן מפיץ בין האנשים עתונים אנטישמיים, המוסרים על כל מיני פתרונות שונים בקשר אלינו. מבקש לשלוח יותר פריטים על ענייננו. העתונים מוסרים, שויבלו אותנו בדד השני של הניכראלסר. לאן לא ידוע. הערב היה עונג שבת, שערך בהצלחה. שרו בציבור והיו כאן רבים מהמחסן השני, כך שהעונג היה כמעט משותף. אחרי השירה, נתן אחד האנשים שהוא סופר ומשורר ותיק, כמה שירים שלו. נתנו דיקלומים מצולחים ושוב שרו. מ. דיבר על הצורך במסירה על הקיים, על אי דירידה, על מצב הרוח הטוב, שלא צריך לירב על כל דבר קטן ביותר וכו'. האנשים נמצאים על חם כחודש ימים, ועל הכלי הנה 21 יום. היום הולך מוד מאר. עוד מעט תחדש שהאנשים על ה. ר. אין הכרעה בגורלם. היום למדו כל הילדים מבלי יוצא מכולל. למדו 300 ילדים משני המחנות, מפעל שלא קל לבצע אותו כאן בתנאים כאלה. היום בקשו גם המבוגרים ללמוד עברית. אין לנו תומך מתבררת ופפרדנות. אני חושב מתי לבקש, ובינם ראשון לפתוח ביה"ס למבוגרים, ללימוד עברית בעיקר. נכנס לתוקף הסדר שאנשים פונים למפקדי המחלקות ואלת הלאה. עד עכשיו פוצים ישר ומבלבלים את הסוח כל היום.

הגיעו שמענו שלא נקבל יותר אוכל. אם כך, או נמורנו עם פרשת העמידה הזאת, כי האנשים ירדו ככמות גולה ותולכת, אם לא יקבלו לאוכל. אני מקה שזאת רק שמועה. מחר נראה את האמת שברוב

שבת, 9.9.47

שוב עבר יום ושום דבר איננו משתנה. היום חזרה ה'יגור' מסרסיל, ועתה אנו עומדים בל השלושה, ומחלים למה שיהיה. השמיעה בקשר לאוכל לא התה נכונה. קיבלנו אוכל היום ואפילו הרבה מאד. הייתי ליד האוכל, ולא יכלנו לדבר, מפני שממרו עלינו בשבע עיניים, גם למ. בתור מתורגמן לרועה השניים, לא נתנו לעלות, וכך שהדאר כמעט שלא הגיע. אלא שברגע האחרון הביטו את הדואר (לתוך) בלחם, ורק עם הלוקת הלחם קיבלתי אותו. אחת המחלקות מצאה ארז בלחם ומסרה לנו. קיבלנו נוסף לרואר הורגיל, ידיעות של 'פלקור' באנגלית. ידיעות מוארץ על מאסרים. על ידיות, על התערבות ההגנה במלחמת הסרור, ועל זאת שסבלה 3 פעועים קשה. על הגניחה, להתקיים בתנאים כאלה, ואפילו ללמד. באנגליה נמשכות סלומת אנטישמיות. עם פיצוץ תלונות ופציעות יודים, הדאר שלנו שוב לא תחדש כלום. מקבלים את הראו שלנו כסידור. ישלחו לנו עוד כלי אוכל וחומרי לימוד. מבקשים לדעת את מספר הילדים עד שנתיים, עד 10 ומס' הנשים והזרות, למען להביא אוכל נוסף. מוסרים שוב על ידיעות שהאנגלים מפיצים, אבל את העיקר אינם מוסרים

על מה שיהיה כסופנו. מודיעים שברגע שיוודע להם, יודע גם לנו. בינתיים עוברים ימים, האנשים מאבדים את כוחם ואת סבלנותם, ויש שוב כמה משפחות שרוצות לרדת (היום היה רועה השיניים). נעשית פעולת תעמולה חזקה בקרב המשפחות הללו — — — נדמה לי שעוד נעמד כאן די הרבה זמן, ובינתיים אטסים הכחות של האנשים, קיבלנו חבילות בגדים חבילות ספרים ועתונות. במקרה רק לקחתי אותם אחי בחזרה למחסן, וכך ניצלו סבריקה, ועברו לידינו. כמות הגנתה של ספרי לימוד בשביל הילדים נוסף לזה קיבלנו דבר השבוע, פתון באידיש, דבר לילדים וחבורת אנגלית-אידיש. אני מוכרח לדווח שזה דבר עצום, מה ששלחו, ותכל שאי אפשר לעשות זאת בכל יום. את העתונים שנשלחו בחומר הסיוע לבתי-היולדים, האנגלים הוציאו ושוב לא הגיעו. מוכרחים למצוא דרך חדשה להעברת עתונות. חבילת הבגדים. אינני יודע אם היתה מיועדת אלי ואל 3. אבל אנחנו החלפנו להחרים אותה, מפני שלחלק כמות קטנה של בגדים אי אפשר, ואפנים ישנם שם בגדים לכך-אדם אחד ואני חושב שנה נשלח אלי, ואם כן, חרדה לבל אלה שדואנים לכל דבר וגם לגוהיות פרטית שלנו. ירד היום גשם במשך שעה, והסיכוי כהגן את האנשים הגרים במחסן, שחצי מפתחו פתחו. האנשים על המיזן גם כן נרשבו וירדו למטה. יש לנו מול שרק שעה אחת זה נמשך, אם היה נמשך וכן ארוך יותר, נדמה לי שהיו יורדים כל אלה שלא היו מהתדרים נוח. הילדים משיבים בלימתים כסידורם והתומר שנתקבל יעוד בלימודים הפוך. מצב הרוח עדיין בסדר. אינני יודע מה יהיו מחר. יש לפעמים שקשה להבין אותם, ויש לפעמים שאני שונא אותם על כל הריב בעד כל דבר, זמן תלוקת האוכל זה הרוב הגדול ביותר שישנו כאן. אנשים מוכנים לאכול אחד את השני בעד כל עגבניה וכו'.

אתמול החלט באניה, לשכב לישון ב 11.00 ונראה איך זה יימשך. היום ב 11.00 כבר ישנו פחות או יותר כשקט. ושוב צרות עם האנשים השולחים סכתבים, הקפיטן הודיע שאם יפשיכו בשליחת סכתבים הוא יענה בחססקא אוכל, וכמו כן, יפתח באש במקרה שיהיו מריבות או מכות בינינו וכן החיילים כמו שהיו. אני אינני מתאר לי שהוא יעשה את זה, ואם כן, נענה לו כמו שצריך, למרות מה שיחשבו אחרים.

יום ראשון, 10.9.47

אני כבר מסדר. כפי הנראה מישור מסר שדוקא אני, ונתן סימנים עלי. עליה על הכלי כאן, ושאני איי. נדמה לי שדבר יותר גרוע מזה כבר לא יכול להיות. אלא רק שיקחו אותי תחת סיפקה. הקשר עם החוף ע"י זה מתקשה במקום, אם אני צריך לסמוך על האנשים האחרים שירבו בשמי, זה כבר לא טוב. קשה שאנשים אלה יהיו בסדר. אינני יודע על דרך שאוכל להודיע לחוף, שגילו אותי, ובכלל להודיע על כמה דברים אחרים. הקשר כמעט שנפסק ע"י כך. בינתיים הגיע האוכל, נראה איך הענינים יעברו בלפני. הבל בסדר, הקשר עובד. בכל זאת ישנם אנשים שעובדים, הקשר הגיע בלחם, וחוציא אחרת משם אחד האנשים והביאו. דואר מענין מאוד. האנגלים פנו לצרפתים שיתנו לאנשים לרדת. הצרפתים סידרו ודרשו את הפלגתנו המיידית. חשבים שבעוד כמה ימים נפליג מכאן. הלילה נולדו ילדים על שתי האגניות האחרות. שואלים אם קיבלנו את כל האוכל הנדרש, הספרים, צרכי הלימוד וכו'. נוסף לכך, שלחו לנו קטע מתוך ה'הרלד טריביון' האמריקאי התופך בנו, ומעודד את עמידתנו עד ברואו לארץ כבתיים. מודיע שכל העולם איתנו, ושגזיה תקיים ונמשיך במאבק. הקשר שלנו כפי הנראה היה ע"י רועה השניים. לא ברור עדיין אם הוא מתישן אבל לפי ידיעות ראשונות הוא מוספך, ואפשר להעביר כל דבר שרוצים.

אני קבלתי גם הסוך דאר פרטי. פשוט נהדר שדואנים להעביר דברים כאלה גם כן. כתבתי דאר חזרה, מסרתי על מצבנו, אישיותי את קבלת כל התומר וביקשתי עוד. מסרתי על בתיים שעובד כסידור, וביקשתי חומר נוסף לבתי-ספר למבוגרים. מסרתי על הענין שלי, מסרתי את המספרים שאחמול נתקשתי למסור בדבר וילדים. עד גיל 3 ישנם 49, עד 10 — 90, נשים הרוות — 65, ונשים בתורשים מאחרונים — 25. נוסף על כך ביקשתי אוכל לחולי קיבה. ביקשתי בגדים בשבילי ובשביל 3. ביקשתי למדד את הידיעות הללו. מ. מסר את הידיעות מהעתון לראשי הקבוצות ואלת לאנשים. כך שנה קצת מעודד — העמידה של כל השולם לצידנו. בקשר לדיו זה כלום, אחד הילדים כאן חסר לו ריו, הלך ולקח עיפרון קופי ועשה דיו מהגפיות ומים, וזו דיו טובה מאד.

יום שני, 11.8.47

אין חדש, ושוב עובר יום ואין בל שינוי. היום הקשר לא חדש כלום. קיבלנו אותו בלתי וזה היו רק ידיעות מהעונות. מ„מלקוד“ ומ„דיילי מילי“ ויילי מיל כתוב על הענין. שלצדפתים לא נתנו לעלות על הכלי והגובה הצרפתיים. שהכריו, שהם לא יעלו אוכל, אם דבר זה ישנה. פלקוד מודיע רק על הארץ. משונה שלא שלחו גם מכתב. היום הראשון שנהגים כך. כבר אין מה לכתוב. הנאר שלנו הלך עם הארובים וזה הניע.

ניסיתי להתקשר עם „הויגור“ „במספרים“, ואינני בטוח שגילו אותי. מהר יודע בדיק. נולד, לנו היום ילד, „מול טוב“, אגתנו איננו מסגרים אחרי הזניות האחרות, אלא רק ביום אחד. הילד יחזק בריאות ושלמים.

המצב בסדר. ביהם עובד וגם המבוגרים מתחילים להסתדר בלימחים. לומדים עברית וישנם הרבה שעושים זאת. בכלל, ישנה הרגשה רי טובה לאנשים. מתחילים להתרגל לכל דבר וגם לאנשי המולד. עשה אסיפה הודיע על הלידות. על שתי האחרות ועל 3 החרוזים, נתן ציגות, ובאמת, היום קצת יותר שמח על הכלי. קצת יותר שקט ביום. היום שני בחורים היכו אחד את השני. אולם בסוף אחרי מכה אתה, השלימו, הריב היה בגלל מקום להתרוץ. האנשים מתעניינים מאד בעניינם ואלה אינם מניעים. שואלים תמיד לדיעות, ומעוניינים לדעת מופו של הענין. גם אני מעניין לדעת, ואין מה יותר על מה לכתוב היום.

יום שלישי, 12.8.47

שוב יום תכל עדיין על טקסון. קיבלנו היום שוב דואר, אשר נשלח הפעם בתוך הארובים. פטוט הדי יוכרנו הגמשה שהושבים על פטמנים. והיא מוכר שאין כל חדש בקשר לענינו, אלא רק שהיו יותר חוגים צרפתיים מתעוררים לטובתנו, ויכול להיות שידרשו את המעטנו מבאן. בינתיים אגתנו יושבים כאן. העתנות העולמית התחילה לשתק בקשר אלינו. התעניינות בנו נפוגה ועומרים לשלמים אחרים. מה יש לכתוב, מה האניות עומדות, ואינן זרות ושוב דבר אינו משתנה. משעמם כפי לכתוב על זאת, ולכן הפסק לכתוב, וכתבים לנו שהם הושבים איך לעורר שוב את התעניינות העונות העולם בענייננו. בינתיים לא בוחבים חח גרוע מכל. שלחו לנו היום שוב כמות קטנה של בנדים ואין כל אפשרות לחלק את זה בין האנשים, ולכן אגתנו שופלים את זאת. בדאר היום החי שהם מבינים שכמות קטנה של בנדים אי אפשר לחלק, ולכן הם משתדלים להעלות כמות בנדים גדולה בבת-אחת. הלאה. אח הדאר שלנו הם מקבלים במרד, ושלחו היום חכילה כגרים תחוללים לחינוך שולד. בינתיים החלו אצלנו גם המבוגרים ללמוד, היום קיבלנו גם טפרים נוספים בכמות מספקת ללימוד למבוגרים, כך שאפשר יותר בסדר ללמד אותם. ביהם עובה, כל הילדים, בלי דואר מהביל לומדים. ואפילו הרוסי (גוי) שנמצא כאן לידי, לומד כתיבה של מתחילים. בכלל, ביהם ירכנסו לענין קבוע, בלי כל קוצים. היום הוציאו כנורות והחחילו לנגן, עשו שמח קצת. קצת משנים את האוריה של הלוקה האובל. בנוגע לאוכל, ישנם אנשים שאינם מבסוטים מואכל, וטוענים שלאבול שתי פעמים ביום טרק או דימה, זה יותר מדי, וצריך לאכול דברים ממשיים, ובאמת שולחים עתה פחות קונסרבטיב, כך שצריך להיות על הדיסה או הגרק. שולחים הרבה ירקות ופירות זה טוב, אבל זה צריך גם לשלוח קצת יותר קונסרבטיב. שלחתי הדיעה לחתך ובקשתי שישלחו. נראה.

היום קרה מקרה מעניין על הכלי. נתקבלה טלגרמה שאחת המפעילות קיבלה מרטיפיסט. הקפיטן חקר לקרוא לה ומסר לה את התודעה, ואמר לה שהיא מוכרחת לרדת, אחרת היא מאבדת את הסרטיפיסט. התשובה הייתה פשוטה ובירורה. היא תרד במקום שכל היהודים ירדו, ושם תקבל את הסרטיפיסט. כאן איננה רוצה במרטיפיסט. מקרה מעניין, האנשים שירדו, ואין עזה טיפנים מיוחדים שאנשים רוצים לרדת. התחילו להתמדר באן באניה ומרגישים די טוב. את השערים לנחמנים שעת, התנועה היא חופשית. היום שוב היה רופא שיניים ובדק חסות כבוד. האנשים מרגישים שישנה די דאגה. אני יושב כמבין כל היום למטה, ומשתדל עם שמונת לעלות למעלה.

ישנן תופעות לא יפות של חלוקת האוכל וכו'. האנשים טמם היות, אינם מאמינים אחד לשני, וכל אחד אגואליט יותר מהשני. פשוט קשה למבול אותם לפעמים. אני תמיד יושב וצוחק על כך שאנשים רבים על כל דבר פועט ביותר. משונה, וחיי הם לא רענים. קיבלנו אתמול במה שטיכות, והן מקרה שלקחו שמיכה וחתכו אותה ל-10 חלקים, וחילקו כל החתך לחצאים. אין מה לרבר, זה דבר רגיל ופשוט, משום איזמים.

ישנם כאן מדריכים אחדים של בתי-יגוע, נדמה לי שהוכרתי אותם, אבל פשוט קשה לעבוד על זה. הם פשוט לא מואמים, והילדים מסתובבים כל היום, משתוללים במקום לקחת אותם ולעשות איתם שיחה. בכל זאת, ילדי „רדור“, הבל עליהם. ילדים בגיל 15-17. חזו חרי הניל לחינוך הגרמני. (יש לעבוד) מתוך הבנה של הילדים, ובמקום זאת שולחים מדריך ומדריכה שהם בעצמם עדיין זקוקים להדרכת משונה. צריך להתפלא וקשה להבין איך מרכז „רדור“ מליטה לעצמו דבר כזה. העניין של השקט מ-11.00 בלילה, הולך ומסתדר. אמנם תצי שעה אחרי כן עדיין מתלחשים ומדברים, אבל לאט לאט משתקים הכל וגרמנים, כך שביצע ל-12 עד 12.00, ישנם כולם. מוף טוף האנשים מבינים בעצמם את ערכו של העניין הזה ונשמעים.

יום רביעי, 13.8.47

ושוב עבר יום בעמיתנו כאן. מחר אנו כבר שבועיים על הכלי ושום דבר לא השתנה מאן. משונה שהם עדיין מחזיקים אותנו כאן. קשה להבין מדוע הם עושים זאת, הרי הם רואים שאנשים אינם יורדים, האם הם מאמינים בעמידה עד ירידת כל האנשים? אם כך ציטונו לחכות הרבה מאד. בינתיים המצב כאן חלך ונעשה קשה קצת. ישנן שמועות שביום שישי אגתנו מפליגים, וגם בדואר מתחוף שהגיע היום עיי האחות מוטרים שנפליג, יכול להיות ביום שישי. אבל במקרה שלא ישנן קבוצות אחרות של אנשים שקבצו לעצמם תאריך, שאם עד יום שישי הם אינם מפליגים, אז הם יורדים ביום ראשון שלאחר מכן, וכפי הנראה שהאנשים העשומים יחזיקו מעמד עוד שבוע - 10 ימים, ואולי שבתיים, אבל אחי ירדו. ישארו באמת חילדים וכל התלוצים תבודדים, והקיסר צים המעטים שישנם. מ. מעריך שירדו כ-400 איש. מספר יותר מדי גדול ביחס לכל האניה, ואינני יודע אם דבר זה לא יתן מכה לכל הענינים.

הדאר היום מוסר על ידיעות ושמועות שאגתנו כאילו נוסעים ביום שישי. הלאה והיתה זאת אמת. נתפח לנך, מוטרים כי בידו, מיניסטר החוץ הצרפתי, צריך היום לפנות לאנגליה, שתסלק את האניות מצרפת. לא ירדע עדיין אם ההצהרה נמסרה. חוץ מאת מסרו שהורלד לסקי נמצא מצרפת. בוועידת מוציאלימטיס בליון, ומקחים לרחום גם אותו לעניין זה. נראה מה יצא מזה.

שלחו לנו קמע מעונן ישן, המוסר על פיזור הדאר, מות אליעזר, והאמר ראשי בקשר לאגדות. שלחו לנו היום 400 שמיכות וגם המדי לימוד, מחבורת ועפרונות למבוגרים. חלקו את המחבורות בין מבוגרים, וכאמת, כמעט לכל אדם מבוגר עתה יש מחבורת או יותר נבטן - חצי מחבורת, שיכול ללמוד מפנה ולכתוב בה.

בקשר לשמיכות, היו צרות. כל אדם רצה לקבל שמיכה כי הן של הנוצנים, ובדואר ישארו בדי האנשים עם רתם בחוף איזשוה. וכמוכן, כל אחד רב עם השני, צעקות וכו'. שוב התאגדו על האוכל, העברתי בקשה לשליחת יותר קונסרבטיב.

היום ירדו ילדות, אחת בת 15 והשניה בת 12. הן ירדו משום שקיבלו טלגרמה מהודיהן שדורשים אותן חזרה, בי עם חולים ורוצים לראותן. ונוסף, בא גם רוסא מתלב האדום, שקיבל יפוי כוח מהודיים לקחה את הילדים, ואת הילדות עצמן החזיקו המדריכים, אבל עכשיו נגמר העניין, והן ירדו ונצטו. ניסיתי היום להתקשר עם „הויגור“ ולא הצלחתי. נדברנו שבי-4.00 ויפיע הסימן מצידם. עליהי ונסיתי לזנות אותם, ואת האות שלהם, ולא הצלחתי. אינני יודע איך הם הצליחו אז לעשות זאת מתוך ונראה. בינתיים כיונים עובד כרגיל. גם המבוגרים לומדים יותר מהרגיל. היום חילקו קצת בנדים לילדים וגשים, הצעקות והתביות סביב מחלקת הבנדים היו איזמים. נורא לדאות איך שאנשים מוכנים למרוץ אחד את השני בעד חח התחונים אחר. קיבלנו עוד משחקים ונת מוצ, שכן ידכו. הלאה ושלחו ספרים בכל השפות, ולי גם בעברית ובאנגלית, ואז היה מה לקרוא. הדי אפשר להשתגע, העיקר, מה יהיה בסופנו, ואיננו יודע אם נוכל לתחזק עצמד בלי טוף.

יום חמישי, 14.8.47

ושוב יום, ואנו כבר שבועיים כאן, ואין כל שינוי. משונה, מה הטנולים הושכים? אין כל חדש, גם בכלי, אוכלים ושותים. מחלקים את האוכל, ורבים. מתרגלים לאט לאט ושום דבר כבר לא משפיע. האנשים מתרגלים. לא משונה להם שום דבר אלא אם מקבלים חדר אובל או פחות אוכל וכו'. הבהים עובד והילדים לומרים במרץ רב, וביתוד מעניין לראות את המבוגרים לומרים

שהאוכל הגיע מאוחר, החלק עוד יותר מאוחר, ועד שנמרו לאכול זה היה כבר 10.30. ואז כבר אי אפשר לעשות כלום. האנשים היום פשוט רבו אחי כאן טביבה, חרשו יותר אוכל. כמה שנימייתי להסביר להם, לא הצלחתי. ובאמת הם צודקים. קשה לחיות על תפדים כזה. אם בארחת ערב דואים שנאכל חורבתי לחם קטנה, גבינה ומעט זרעים עם קצא, אינני יודע אם לא משביע כל כך. וכמו כן, במשך כל היום האכילה אינה מצמימה. נקחה שממחי, עם קבלת הקונטרסים, יוטב המצב. נתקבלו היום מהכרות והמון משחקים. לפחות יהיה כמה להעמיק את הילדים ולקח מתחבובים במשך היום, חוץ מהלימודים. נתקבלו גם 400 שמיכות ויאלקו מחור, וכמו כן שאני מחכוני לזה שיהיה שמה בשעת הלוקח והשמיכות. ישנם כאן הרבה אנשים שלא איכפת להם כמה זמן נשכ כאן, אבל הם מועטים שלנשים, וביחוד להרוח, קשה ובאמת הם צודקים. אבל מה יש באפשרותנו לעשות

שבת, 16.8.47

ישבת יום טוב שבת. ואין כל שינוי. ישנו שמועות שנורלנו יודע ביום שני אינני יודע אם זאת רק שמועה גבילה או שיש בה ממש. היום לא קיבלנו מחותף כל דבר מיוחד. קיבלנו את העזקה העתון מ-R. E. גוסוף ידיעות מ-פלטר, הדאר של א. בוראי לא נשלח אה"צ, מפני שלא היה כל הודמנות לכך. אפסי שהוא כתב שישלה לנו אה"צ. העתון של R גודש בחומר אבל איננו מבין וביקשתי ממ שיתרגם והוא לא עשה זאת, באומרו שהחומר איננו מעניין, ואין מה לתרגם. אני חושב שהוא כועס על זאת שלא היה הגב ראשון את הרעיון, והוציא עתון, וג. לקח ממנו את הפנס. רעשה זאת ראשונה. הידיעות של פלדור מוסרות על הדוגים נוספים מצד היהודים עלי הערבים, ופוסטמה שאותה כנפיה התגלה שוב. והפעם נתקלה בהתנגדות והתרו 3 ערבים ונפצעו 14. שמונה. ישנו תודעם שמתחילים מארצות, או שהערבים רוצים להוכיח לפני ישיבת האו"ם, שכל פחדון שלא היה לטובתם, יגמד בשפיכות דמים. אני חושב שצריך להסל כל התפעה כזאת מתחילתה. וטובה לי, שלא דק אני חושב ככה, ומשתוללים לבצע את זאת, ונראה איך יעלה הדבר בידם. בינתיים מודיעים, שהממשלה תארגן פלוגות מיוחדות של חברי, התגובה, שיגנו בפני הערבים, ואחוז עתון שממנו מעתיקים את הידיעה, מוסיף בבואה, שזאת הפעם הראשונה שהיילים אנגלים מפתחים מסתובבים בחי"א, כלי מכוניות משריטות. פתאום נהיינו חבדים עם האנגלים. אז לנו מאוזן ואבני מתשני. הידיעות מוטיפות, שגם פיליפ מודי, של טלברמה לכוין, ובה מודיע לו שזה דבר אי-אנושי לחזיק אנשים באנחות כאלה, בלי כל פתרון וגוינה את המאורעות האחרונים בארץ בקשר לשני הסריגוסים.

פיליפ ציונים (ציונים מבין יהודי פולין) החליטו ברעידתם לרשום את הדוני האקסדוס בספר הזהב, גם זה יפה. הכומר שנסע עם הנשיא" בתור חבר מתקור, הגיע לניו-יורק, ונסוה לעתונאים על התרשמותו מהנסיעה ועל התחננות האנגלית בשעת כיבוש האניה וחריגת המפעלים בלי כל סיבה, נוסף להריגת מלח אפריקאי.

כמו כן היה יזכור בביחידה הנכחיה, ומנהיג האופוזיציה הודיע שהפתרון המידי, הוא לעזוב את הארץ ולהת את המנדט לאר"ם. השיחה בקולסבר 10 נפתחה היום, ודובקין הודיע שלמרות הכל, מעשילי האקסדוס יגיעו לארץ מאוחר או מוקדם.

היום נשלחו יחד עם האוכל, חבילות בדים שנלקחו לבדיקה ע"י הקפיטן, וכמו כן שנמצאו שם עזוניה שהחזרמו. את הבגדים נקבל מחור, כמו כן הגיע די הרבה אוכל וגם קצת קונטרסים, הלואי וימשיכו בדרך זאת. גשם יור גם היום, אבל כמה רגעים, וזה הכל. הברונטים שנתבקשו, לא הגיעו עדיין, ויש לנו מזל שגשם לא יורד בלילה משום מה.

הערב היה עננ שבת שנסתיים בהרצאה, או יותר נכון, בנאום של מ. הוא דפק ציונות והוציא דמעות מעיני היהודים. עמד שוב על הצרות שלנו, ושאלן ליהודי ולגוה היהודי שום מקום אחר בעולם. חוץ מא"י, ולאן שלא ישלחו אותנו, אם לקניה, לברזיל וכו', בכל מקום אנחנו מוכרחים להתגבר ונגיע לא"י, כי אין לנו דרך אחרת ואיננו יכולים אחרת. מי שדוצה לרדת כאן, יוכל לרדת, אבל ידע, שהלם היהודי הנבוע ההודי ידע להבים עליו, וישפוט אותו בבגוד המדה מהמפרכה, כי זאת היא המערכה של העם היהודי עכשיו. זאת היא הדרך הניחית - ההפעלה, ועם האניה הזאת ההפעלה לא נגמרה, והוא גורלנו אשר הוא, עוד יעמילו מאות ואלפים. אנחנו רק חלוצים של העם היהודי השב לאדמתה. האנגלים שהקשיכו רב קשב לנאום, החלו לשדק, ואז הוא פנה אליהם, ואמר: גם אתם העומדים כאן ומסתכלים עלינו ודואים, איך היום יהודים ומתעסקים לא לרדת, אלא להשאר דוקא בחנאים אלה. גם אתם - יבוא יומכם, וגם איתכם ייעשה החשבון וישולם לכם כגומלכם

אשר גמלתם לנו. אל תחשבו שהעם היהודי יהוק על כל מה שאתם עושים לו, עוד יבוא יום, כאשר ניגוש, ואנחנו חוששים ונשלם לכם הכל, ובמובן גם נתן לחם על כל האנאים שלהם, ועל כל הקטנוניות שלהם. על הדישה אחרי כל דברי והחזיר אתם שיהיה קשה, ונבוע לנו עוד גמירות רבים, אבל שידע דבר אחר, כמו שבגיטו אמרו: אנחנו נחיה למרות הכל ונחיה יותר מהם (נמלה אחת). כך גם כאן, אנחנו נחיה ונראה במפתח, אנחנו מוכרחים לחיות ולנצח, כי איתנו הרצף, זה יכול לקחת עוד שבוע - עשרה ימים. שבעיניה, תודע שנעמד כאן, ידרו אולי 10-20-30-200-300, אבל שאר 1000 ישארו עד הסוף, ולו גם יצטרפו להודיר אתם בתים מכאן, מכאן אין ודך לסגור, מכאן יש רק ודך אחת היא קיימה, ולכן, כל מי שלה - אלי וישאר על הספינה, וכל מי שדוצה לרדת ומפחד מפני כל מה שנכון לנו, בבקשה, ירד וידע שהוא פחדן ומגן לב וכונן באונה הישראלית, הנאום, כמו שתורגם כאן, לא ערשה רועם כמו שעשה על האנשים, ונדיפה לי שיה נתן שוב חיזוק לאנשים למשך 10 ימים, אם לא יותר. אינני יודע אם לא יתחילו לרדת כל בשלי התאריכים כמו שכתבתי, אבל אפילו אם ידרו 100, המצב לא ישתנה, והשאר ישארו וימשיכו להילחם לזכותם.

התחילו היום מוכנת והאסטרטגיה נכונת ועובדים על זאת די במדק, אני חושב שבעוד יומים-שלושה נתחיל בהצגות והתיאטרון, חצאי גם נעביר זאת לאנחות אחרות. היום התקבלו שוב משחקים - לחסו חר, וכל הילדים משחקים וגם המבוגרים מתעסקים עם הלוח, דמקה, דמינו וכו'. בכלל, האנשים מתחילים להעסיק את עצמם בכל מיני דברים, ואילו היו יותר ספרי קריאה, היו האנשים מתעסקים כל היום עם משוה ומפסיקים לדבר את (על) הפוליטיקה, הניחוחים והספת השמועות. בקשר לכך מופרחות כל פעם שמלעות שהן תמיד לטובתנו, וקשה להניח אותם מות. בכל זאת היהודים סובלים קשות ומנסים לעשות משהו בכדי לעודד את עצמם. היום גמרו לעשות רשימה של החפצים שישנם כאן, וסידרו גם את כל החפצים (על מנת) שאפשר לנשח אליהם וגם שיתכשו, כמו כן שמכין 1300 הבילות ישנם רבים שחבילותיהם כאן, היום היתה פניקה בקשר לכך. כל החזי מסודר פן יגבדו לו את המעט שיש לו בתרמיל, ולכן הוא דודש אותו אליו, ואנחנו מטרבים לתח, לאט לאט התחילו הודעות להרצ, אבל זה יגרום לנו צרות. כל העסק הזה, כמו כן נמצאה הבילתו של ברנשטיין דל, הקצין שנהרג על הנשיא, אינני יודע מדוע צ. מסרב להסתכל בה. אולי אפשר לשלוח זאת לחוף ולהודיר, לא צריך לחזיק זאת כאן, אבל כיוון שהיא מועקה, שלוחי לחוף ידיעה על כך ושאלתי מה לעשות ונראה מה יהיה, שלוחי בדאר על כל הנעשה כאן, ביקשתי שוב ספרים, מחברות, סריגוסים, וביקשתי שלא ישלחו פתונים בתוך הבגדים, אלא ישלחו זאת בתוך האוכל.

מחר אנחנו שולחים את הדריה של השיחה עם המפקד, וכמו כן את המאמר לעתונות, כמו שנתבקש על החוק והדאר הגיע ע"י האחות מ. משונה שנותנים לי שוב לעלות, כמו הנראה לא חושדים בה יותר, או שהם כבר לא רוצים לקלקל את שמם בשיני הצדפתים, חזרי היא צדפתית, איך שלא יהיה, אנחנו מקבלים הכל ע"י, ומספרים בדרך תרגילה, ע"י הארגונים הידיקים.

יום ואשון, 17.8.47

יש הרגשה שחבדענו קרבה והולכת, כלומר, שאנחנו כקרוב ניסע. לאן? אני תקוה שהמיון ישאר בתוך תחומי הים התיכון, אבל אי אפשר לדעת אותם, אם לא יובילו אותנו לקניה או מארצות ציונים וכו', קשה לי לחזר וגם אינני מאמין שיוכלו אותנו לקפריסין, מפני שדבר כזה, מידעו כנראה מוחלטת לעליה ב', ולזאת הם לא יסכימו, ולכן אני חושב שעמידתנו כאן יש לה פירוש, וחוא, שצריך להכין את המונחה וכל הסידורים ורק אח"כ אפשר להביאנו, הלאה ייתבדה וניסע באמת לקפריסין, היום קיבלנו את הדאר המוקדם, יחד עם האוכל באה תמיד אותה רתמניה (מ), והיא תמיד מביאה דאר ומקבלת מאתנו (דאר), היום הוסיף הדאר לגמול לא במצב רוח טוב. הודיעו לנו שהקולונל שלנו נמצא בלונדון והביא לפני ממשלתו את הדעה, שאין כל טעם לעמידתנו כאן ומוטב שאנחנו ניסע מכאן. הרשבים שהחזר מחר ויביא אתו את ההבדעה (בדבר) בדלנו. אינני יודע אם באמת זה תיחה, או שיקבל הוראות להמשיך ולעמוד, גם הקונסול שלהם, שהיה כאן, אכר שעמידתנו אינה צריכה להמשך, ושכל העניין זהו מפלה גדולה לכל היופולמטיה האנגלית. והעיקר שקיבלנו הוא דבר בקשת התוף לעדון מחר שביתת רעב בכל האנחות, למען ערדי מחדש את העולם שלא ישתוק, הבקשה הגיעה קצת יותר מדי מאוחר, כך שצ. התרגו רצעה, וגם אני ומ. הבנו שקשה לארגן במשך זמן קצר את האנשים לשביתת רעב, הצעתי לצ. שיוודי לתוף שאנחנו מסרבים לעשות זאת מפני שאין באפשרותנו לארגן את הפגיון בהוגן במשך זמן כה קצר. אבל צ. התנגד ואמר,

שכיוון שהחמנו העתונאים, מוכרחים להוציא את א. מהבין שנכנס אליה טשונה טאד שאחזו צריכים להוציא אותם מהבין שהם נכנסים לתוכו). צריך היה גם להכין מקהלות מדברות, כרוזים וכו'. אמרתי לצי. ומ. שצריכים לארגן את הדבר, ונוסף, לכתוב גם כמה מלקטים. אבל הם סרבו. כיוון שמרובי, לא רציתי לריב אתם ובהו נגמר הצנין. גבענו כרוזים (אנשים) בשני מקומות של הסיפור והם יצחקו.

קיבלנו גם מכתב מה. וגם א. כותב בנוגע לאוכל. היום היה אוכל פחות או יותר מספיק, אלא ששלחו דברים שקשה להלקם וגם כשמחלקים אותם לא נשאר כלום כמעט לאף אחד. נוסף, שלחו פלפלים ירוקים, בשלעצמי, יסורכה, אבל הפולנים וכל שאר היהודים לא אוכלים את זה, הרץ מהרומנים וההונגרים שאין, וכאלה אין הרבה. כתבתי להם על זאת וביקשתי שישלחו יותר קונטרסים מסוג אחר ולשאר האומות ישלחו סוג אחד במקום שלושה (מגים), ושאלו מה לחלק. הלחם חספס היום, ובכלל כמעט הכל מספיק. כתבתי להם על זה וקוה שיהיה בסדר. כי הם קיבלו גם רשימה מדוייקת של האנשים: מעשנים, מתגלמים, הרות (גשים) וכו'.

חילקנו את הברזים לילדים ונחמד לראות את כל הילדים עד 12, לבושים בגדים חדשים ויפים מכל מיני צורות משונות. השטחה בין הילדים הייתה גדולה מאד וכסובן שזה נתן עידוד גם לאמהות, שראות שבכל זאת דואגים. את בגדי הנשים שיש לנו כאן לא תלכנו, כי קשה להלק ל-500 נשים, 270 בגדי נשים שכל הסוגים. אני כתבתי להן וביקשתי מהם שישלחו נוסף, ועד אז הוחלט לא להלק בכלל. גם בגדי גברים קיבלנו. כמה עשרות, ולא נחלק עד שלא יגיעו לכולם.

את ענין שביחת הרעב קיבלו בסדר גמור וישנו הרשם המלא שיקימו את זה כמו שצריך. ילדים עד גיל 6 מקבלים אוכל, וכמובן נשים הרות וחוליים, וישנו הרושם שהבינו את זה כמו שצריך. נראה אף ילך הענין מהר. האנגלים אחסלו, קיבלו תרומה מלא מנאמו של מ. נראה שישנו כאן איש ה-C. I. D. שידע עברית, אידיש, אנגלית וכו'. מצג את עצמו בתור יהודי. מתוך שיהיה עם הקפיטן נחבר שהיא קיבל את התרומה המלא.

בשנתה היום רשימה מדוייקת של כל האנשים ונתברר שמתו 12 30 איש. כלומר, ברשימת של עכשיו ישנם 30 איש פחות, ובך מספרנו 1394 בדיקה. מסרנו על כך לחוף והם יסדרו בודאי את הכל בסדר. היה כאן מקרה עם חייל אנגלי שיכול היה להיגמד לא טוב. בבית החולים התרחץ אחד התולדים מתוך לנחם הקבר שלו, ולאחר שהחיל ביקש ממנו לצאת והוא סרב, זה הגיע לריב ימים וכסובן גם לריב שפתיים, התחיל המליץ: יהודי רקוב, ענינו לקפיטן בדישה שהחיל יעבור למקום אחר עד שהתברר כל הענין ועברנו את הענין בשלום. בכלל, החיילים הם פחות או יותר בסדר. ואינם מתיחסים ברע. ישנם ביניהם מעטים שהם גרועים שבהם, ופשוט אניטישטיים, אבל מוכרחים להיות בין כל כך הרבה חיילים אחרים כאלה.

יש לי ענינים עם ה"כשר", הם צועקים שמקבלים פחות אוכל, למרות זאת שהם מקבלים כדיוק אותה כמות כמו שאחזנו הלא כשרים מקבליים, אבל נדמה להם שהם מקפוזים וחם צועקים. יש לי הרשם שהם עולטים כבר לכולם על העצבים האם ידברו בכך..... הם כבר נמאסו עם כל הקונצסיות שלהם, בהיים עובד וכמו כן כולם לוסדים. אנחנו מקבלים עוד כמיות של משחקים ומכשירי כתיבה והאנשים מפייקים את עצמם עם כל הדברים ופחות צועקים במשך היום. בקשר לשביחה וכו' - מתו.

יום שני, 18.8.47

שוב עבר יום, ואחזנו עומדים כאן אחרי שביחת רעב שארבה כ-12 שעות, או יותר נכון, 20 שעות. השביחה החלה אחרון בלילה כ-12.00 ומשכה עד היום ב-8.00 בערך. יש לציין שהשביחה עברה בסדר גמור. כל האנשים מגיל 10 ומעלה, לא אכלו. היו כמה פורציגורד, אבל זה לא היה כלום. היום הקפיטן קיבל מכתב מאתנו, המודיע לו על דבר השביחה, שהיא תהיה 24 שעות כשביחה רעב לאתורה. אנחנו דרשים שנתן לנו המתחן מה יהיה איתנו. איננו יכולים לעמוד כאן באניות סתור אלה ולתבוא בלי כל תשובה. אנחנו דרשים שיובילו אותנו לארץ וכו', וכו'. הוא קיבל את זאת, ואינני יודע אם זה עשה עליו רושם או לא, אבל השיקר שההפתק נשלח לחוף, ואני מקוה שידעו לעשות בו משהיטם.

כאשר באה מידת האוכל, הודיעו להם באידיש וצ'כית, שהכרנו שביחה רעב, ואיננו מקבלים את האוכל. אנחנו סודים להם על עזרתם האדיבה ומצטערים שהיום אנחנו גורמים להם טרח נוסף.

אנחנו מקווים שהם יבינו לנו ימשיכו בעזרה הנחמדת שלהם עד כה, ויבדונו על כך. עם שירה האוכל עלתה מ. ושחלתה רק 15 דקות. אבל זה היה מספיק כדי להעביר את כל מה שהיה לנו, ולקבל ממנה כל מה שהיה לנו. קיבלנו נוסף לדואר גם ידיעות פלקור ואת הפתק השני של E.R.

קיבלנו הרבה מא. בקשר למשפחה שירדה בהמלצתנו לדי, 13 טבקש שלא נבטיח שוב לשום אחד לדי, מודיע שישלה עתה כל יום עתונים וגם ספרים. נחיה ונדאח. בקשר לשביחה, א. הציג לנו לחבר סלגטרמה לפרפקט ושנתו יעביר זאת חלאה, הסלגטרמה המבוקשת, היא בקשר לספירחנה, על זאת שאנו דרשים שיטעו אותנו מכאן, אי אפשר לאחוז (להחזיק) בלי סוף אנשים בתוך נחירכלא צפים, תדורעים יותר ממחנות הריכוז הגרמניים. מדי סוף-סוף מוכרחים להוציא אותנו מכאן, ואת אנו דרשים מסשלת צרפת, שלא תרשה לאנגלים להחזיקנו יותר, ושיכריחו אותם לשלחנו מכאן. מספיק אנחנו עומדים כאן, בזמן האחרון ירדו גשמים וזה הרע יותר את התנאים. אנחנו מבטיים שממשלתך תעם שלך לא רוצים בסבלנו, אבל ברשיון (בהסכמת) לתחזיקנו כאן הם מאדירים את סיבלנו ותרב בלאו הכי, אנו מבקשים להעביר זאת לראש ממשלתך, ומזמינים אותך לבקר באנחנו והדאח זאת כמו צניך ותוכל לתת גם פטים בכתיב.

ידיעות פלקור מפורטות הרבה פרטים ואלה הם: החלק היהודי של יפו נתן תחת עוצר לילה ועוצר בכלל, עד הודעה חדשה. כיוון שהיו מקרים של התנגשויות בין יהודים וערבים, ושנהרגו (אנשים) משני הצדדים, וגם נפצעו. כמה מבניות שנסעו לחולון נרגמו באבנים בפעם הראשונה בהיסטוריה המודרנית של הארץ, אירגונים ערבים בפרו הוציאו מיגשר לערבים, הקודאים אותם לסדר ולשטירה על החוק, האירגונים ההתגמים, כוללים את האחים המוסלמים, וחזיעית ולא כולל את הערבים הצעירים. הממשלה האיי הודיעה למנהיג הנגידה שחיהה שלו בגמרה, ושעליו לשוב את הארץ, קבוצת של ערבים סווינים בטומיגנים, שדדה אצטובוס של דרום-יהודה כדרך לחולת. סאמינים שחתמפליות האחרונות של הקבוצות הערביות. אין לחן כל קשר פוליטי אלא רק שדיחה פשוטה.

הממשלה יותר לא חסיה יהודים לארץ מקפריסין, כי מפרצים את האניות שלה החסוכנות בעצמת הצנטר לעשות זאת. הם יעבירו רק יחוסים, יש לי חרושם שעכשיו יהיה שמת בקשר לכך, ואנשים שלנו 14 יעשו לקפריסין חזרה כמו בלום. חידיעת הללו הן מה-14, ותאמר שם שמפילי. הנשיא יעשו שביחה רעב. משונה שכבר כל כך הרבה זמן מחכים לאות. 6 סאנשי האניות עזבו את העבריה ובמקומם נתקבלו 6 יוניטי. דובר צרפת אמר: 'אנחנו עשינו את כל האפשרי למען תאנגלים, בבקשו את המפעילים לרדה, אבל אם הם מסרבים, אנחנו לא נשתמש בכוח. אנחנו טקחים שהענין יגמר כי בידו מבר מכתב לבחור, בו נתבקש לסלק את האניות מכאן, ואשר שהמכתב נתקבל, וכפי הנדאה כאמת יתור.

החשוב ביותר הוא שההנהגה גילתה את הבית שממנו יצאה הבנוסיה להקפעה על בית-הקפה, מוצאה את הבית, אחרי שנמצא שם נשק הרגה כמה ערכים. ידיעה קצרה אבל חשובה יותר מהכל. הפוליטיקה פוליטיקה, אבל תשובה לערבים, זה דבר אחר, ירפה עוכדים תעשה בענינים הללו. אני בטוח שימשיכו כך ויחזו טוב. שלחנו דאר בחורה, את מה שנאמר לקפיטן ולסידה, ונוסף גם מכתב לנ. שבו ביקשנו ממנו כשו אחסול, שיתערב בכל ההחלטות שלנו, ולא יתן לא להיות רן יחיד. ביקשתי שימפר גם פרטים על הנעשה בין הניצחנה השביחה עברה בסדר החלישת מאור אח האנשים שהיו גם חלשים בלאו הכי, אינני יודע אם נצליה לעשות עוד פעם רבד כזה בזמן הקרוב, ואם כן, האנשים יגיעו לאפיסת כוחות גמורה. מהר אני מקווה לקבל הרבה חדשות, ואם לא לפחות מזרחיים. אני מרגיש, אינני יודע מדוע, שבקרוב ניסע מכאן וכל יום הודיעת זאת מזרחיים ותולכת. הלוואי ולא אהבדה.

יום שלישי, 19.8.47

קיבלנו היום את הדואר כרגיל עיי האחות, וגם שלחנו דואר. משונה מאוד שאחרי שביחה רעב, שנתבקשה עיי החוף, אנחנו איננו מקבלים אף מלה אחת כתובה בירי א. או מי שהוא אחר. כפי הנראה, זה כל כך לא חשוב שאין מה לכתוב על זאת, רק כך אפשר לחבק דבר כזה. אחרת באמת אין כל פירוש לשתיקת החוף, שולחים לנו במקום ידיעות, מליים, את ידיעות פלקור. אמנם בשלעצמי, זה חשוב מאוד, אבל לא נוהן לנו כלום. מה לעשות? האנשים ששבתלים אותנו, לא מתארים לתם מה זאת אומרת הרגשת אנשים.

לעומת זאת קיבלנו מכתב קצר משה המספר על כל העניינים בארץ ועל התוכניות לעתיד הקרוב בקשר לחברייה המליים השונים. (על המצב) בארץ. הוא כותב בדיוק מה שקיבלנו אתמול. אלא שההורגים בעינים כבר ל-24 ערבים 127 יהודים 147 מצועים מכל צד. הממשלה הושגת על גחנית נשק להגנה אבל מחדרת שזה יהיה בידו הטורחיסמים. הוא כותב שאין כל חרש בקשר אלינו. ואי אפשר לעבוד לסדר היום עד שלא נסחלק מבואן.

החבריה חדשה לא הגיעה. ואלה שישנם יתחלקו ב: י. ג. ו. וכל הינקים שישנם ושידורו מהכלים. יעלו על הגדולה. בסוף השבוע. ברוביה. נ. וע. והגרעונים יעלו. ה. ח. התנועה שלו בערך כך: יסע עם ממען כנגיל. בערך שבועיים. ויהודי לנקודת הוף לסידורי אינסמלציה ואיחוד. יעמיסו עליו את חומרי בניית המיטות והוא יסע. ונמר הבניה תהיה בארץ לקיחה אנשים. המלה * מלווה משתתת כבר. הצפוניות עדיין במקומה ומחכים לה הפנוולים. אלא שהקנס החספי עדיין לא שולם. משונה מאוד. על איזה קנט כספי הם מרביים ובלכל. מה כל הענין ומח קיה שם? 13 בארץ מנהיגי הימים יושבים. נקבעו ה"חיותים מ. האורה" וההומה. ואלאנו כאן נקבל המצות הזכרים. ש. ישלח לאיטליה לבנות שני כלים וב. ישאר כאן לבנות הגדולה. מיריעת סלקור ישנה יריעה אחת חשובה בקשר לתשובה לערבים. תתשובה היחה מידית. גרמה מעט מאוד נזקים שלא היו מוכרחים (הכרחיים). והספיקו להסתלק לפני בוא המשטרה. (כפי הנראה בקשר לפיצוץ הבית). ההגנה קוראת את האנשים לא להיגרר לפורבוקציה צ"י המרוויסטיים. שאר הויריעות אינן חשובות ומדוברות על הויבות בבית-הגנחחים (נציה) תלודדים בשאלח אי. את מי מענין כאן דברים כאלה? ביחוד שהויריכות היה דל משהתפתים ומת שנאמד אין לו כל חשיבות מיוחדת. אצלנו אין חדש. עולם ומנהגו נהוג. קיבלנו היום בתוך ואוכל עתון שלא נכתב בו עלינו מאומה. בקישנו מהנהף שנתתים באלה. מוטב ולא ישלח. קיבלנו היום למות גדולה מאד של אוכל האנשים נהנים ומבוססים וקיבלו מצבירות טוב. אם ימשיכו בדרך זאת ויהיה טוב.

קיבלנו היום משפתה. אם וילד מה E.R. והוא הביא לנו דיש מן. הוא העבר אלינו צ"י הדואר. אשנו נמצאת אצלנו ובקירוב הדואר תלה. כך שהיה נהרץ שחם ישמש. הוא מסר על הנועשה שם. חסר להם אוכל. הוא ראה את האוכל אצלנו והתפלל. אצלם האנשים מהחלנים רעבים ממש. מבשלים אצלם 3 פעמים ביום. אבל יש להם רשות לחיות במבנה 6"6 בכוקר 7-7.30 ערב. ואחרי כן מגדשים אותם מהמבנה. את האוכל שהם מקבלים הם מתלקים. אבל יש נבנוח רבות מאוד. כך שחלק די זגון וזלך. 18 מה שאצלם מתלקים לכמות עצומה של אנשים. אצלנו מקבלים זאת מחצית האנשים. במעט אף פעם הם לא קיבלו כדוגמא להם לשני אנשים. חמיר ל-3. — א' 2 לחמים ל-7 אנשים משונה. אצלנו חכי גרוע הוא לחם ל-3 אנשים. אבל זה היה דק תקופה קצרה. נוסף לכך. כמות האוכל והמכרש היא קצרה מאוד. אצלנו מבשלים בכל הסידים דיסה. אחרי כן קקאו. זה או קפה ובר. ובר. אבל לא כן אצלם. אצלם מבשלים גם קפה ובם דיסה דיסה. אחרי כן קקאו. זה או קפה המנות. בכלל. הסבב אצלם באוכל קשה. נוסף (לבך) גם חמים אצלם כמצב יוחד קשה. מים ישנם 6.00 (בבוקר) — 12.00 (בצהריים). ומ' 5.00—12.00 אין מים ומ' 5.00—9.00 (בערב) ישנם מים. מ' 9.00 (בערב) אין מים (בבלל). משונה התנהגותם של המסקורים. האם אין אצלם ודק קבוע? אצלם ישנים 500 איש על הסיפון. ובאמת יש להם 200 איש יותר. ג. וזרידי את המקלחת וישנים על הסיפון. צפוף מאוד על הסיפון ואין מקום להתרחץ ולהסתובב. אין אצלם חוילים במנים הבלוה. הם מפחדים להיכנס. הוא הוריד את כל גנדי החיל ורק לים. ועשה עוד כל מיני פראויה מן בנה. אצלם החיילים הולכים מזוינים בתת-מקלעים. משתגלים לא לתת להם להיכנס לסיפונים האחרים וכו'. מדם ל. נמצאת אצלם בחור אחות. נוסף. ישנם 2 האי' שכתבו לנו עליהם. הם שניה טעושים שמה ומארגנים את כל השמחה. הם אירגנו את ביה"ם. הם מארגנים שירה וכו'. וכו'. ישנם שם גם 3 אמריקאים שמדברים עניינים. כלפי המפקד ישנו אחד האמריקאים שספסל גם באנשים. נוסף לכל אלה. ישנה גם 8. בכלל. כמות עצומה של ג'סעה ואפשר באמת לעשות שמה. שם. האניה למעט כולה מורגבה מקיבוציים ומרוצים מהם מאוד. צהקנו מבנו כאשר אמר שגדפה לו שאנן האנשים יותר הגונים. יותר בעלי-ביתים. הוא עדיין לא היה באן ואינו יודע. יורו אצלם עד עכשיו 6 אנשים ומצב רוחם של הנשואים נהדר. בביה"ם שלהם לומדים 250 ילדים. וישנם גם מבוגרים הלומדים בערך כמו אצלנו. אצלם ביה"ם הוא על הסיפון. וכל הילדים עולים בשעה קבועה ולומדים. ישנם מרדים

קבועים ולומדים עד 12.00. אחריצ לומדים הבוגרים באותו מקום ועם אותם המורים. בכלל נראה שבאמת אצלם לא כל כך נדא.

כתבתי היום מכתב גם לש. בקשר לכל העניינים עם א. וביקשתי מהם שיקראו את תודייתת שלנו ובם שיתנו הם בעצמם תשובה על העניינים. בכלל. בקישנו מהם שיתערבו יותר בעניינים שלנו ולא יתנו לא. להיות שולט יחיד. נוסף. שאלתי ליתר פרטים בקשר למקרה בית-אורן. הצפוניות המלה. ** ולעוד פרטים נוספים על תעששה בכלל בין קבריא. נוסף (לבך) כתבתי לו. שישליחי באן היא לאינם החסרת כל מעט. בשעה שחסיים כל כך הריבה אנשים. ואם באמת חושבים להרויח את כל הגימעות עם הגדולה. מה ישאר לכלים נוספים. משונה מאד. נדמה לי כך. כתבתי להם שגם המספר הזה שישנו. של אי. הוא מספיק בתחלת להתעסק עם האנשים עם הגימעות לחוף. בכלל. נמאס לי לשכת כאן. מה שנכון. נראה מה יענו לי. אני בטוח שיענו לי שאני צריך להישאר ואני מוכן לכך. הקולונל גרסקן ¹⁷ חזר רק היום והיתה אסיפת כל המפקדים איתו. (ועם) וגם מפקד אג"ת המלחמה. ספנין על מה הם דנו. והיחוד שנה אוך הדבה וסן. ער 3 אתודצ. משעת הבוקר. כפי הנראה נרע על זאת בזמן הקרוב ביותר. היום נשלח מכתב אל הקולונל גרסקן שיפסק את התפללות חייליו באנשים ישנים. כי אתמול וגם לפני כן. היו חתילים זורקים אפר סיגירות וסיגירות בוטרוח מנימה. קליפות תפרא. נידחת וכו'. בעיקר שפכים מים או קפה על האנשים כלילה. הוא נתבקש להפסיק זאת. נוסף לכל. היה גם ענין עם החייל. ונתבקש להעביר א תהחיל ממקומו. התבדד שבכון מה שהיה איתו. הוא נתבקש להעבירו מכית-החולים אל הבריאים ונדא אם התנהגותו לא חשונה. אפילו מסוור. הוא אישר אז קבלח הסכתב ונראה מה תהיה תשובתו. נתבקש באת הקסיפון שיתלז בחורה את ארוכות תאוריר ומיד תלו אותן. מהר ה'20. יום תולדותי. אולי ישונה משוה ביים חז' מענין לריעה.

יום רביעי, 20.8.47

ההרגשה בעינת עמית. נדמה לי שזשכוע אנטנו מסתלקים מכאן. אבל בינתיים אהנו עשבים ויושבים. בלי כל שינוי.

היום קיבלנו את הדואר כרגיל ושלחנו (דואר). וגם ארובי הפירות חדיקים. האדם משלנו שעכד ביח"ת דב עם מ. וצ. היום סילקו אותו משם ועדיין אין מי שימלא את מקומו. וכך הדואר וזלך בתיבות. בדואר נאמר לנו שענין הצום עשה את שלו. והעולם תתחיל שוב לחתעמק איתנו. העתונות מלאה את הענין והאז המלגומה לפרסקס וכר וכו'. גם העתונות האמריקאית. שעמדה עד עתה כאילו מנצד. מתחילה להיכנס בכל כוחה לענין ושולחת סופרים וסופרות מוכשרים ומבינים את הענין. הענין גם השפיע על האנגלים עצמם עד כדי כך. שהקונסוליה בפריז הכווישה את כל הענין. והקונסול ממרסייל היה על האכלים וכסעם שהתקע מכעס אתרי שלא יכול היה להבחיט את הענין. הוא הותקף צ"י העתובאים במסר שאלות. אבל נמנע מתשובה. גם הצרפתים עצמם יצאו מהקסאון המתחילה פעולה נגר תמנחילים. מה יצא מה אינני יודע. אני בכל זאת סקונה שסשהו יורו בקשר לכך. כמו כן מדיע שאם יגיע בא"כות של האנשים הדשמיים. צריך לדווש להכבוש פנימה. שיראה את הנעשה בפנים. הם בדרך כלל מועמדים צ"י האנגלים על הגשר ומשם סתכלים על האנשים בסיפון. שנראים קצת יותר במדר מאשר למטה. מודיע (מרדיעים) שישלחו אח כל מה שהוסבה נראה אם נפליג לפני קבלח כל הדברים הללו.

נוסף הוא נותב שאצל מ. והמייגור המצב מתוח מאוד. אל המייגור חקשר קשה מאוד ואין נתינים לאף אחד לצאת בשעת הבאה והאוכל. נוסף לזאת שלח גם את הויריחות של "האודת" ו"החומות" בקיצור נמרץ. האודת. היו לה צדדת ורק בגם הצליחו לקחת את האנשים. וקיבלו פקודה להעביר ל"הומה" (פתאום) אבל לא פגשו אותם. הם לוח (על-ידי) משתתת כמעט כל הזמן. ונבלי המשחתה היו מסיים אותם 15 פעלות. 20 מעלות. הכלסט היה מעט. ושענתו של ו. בוטנה היה לה על מה לדבר (שוססנון). הכלי לא היה יציב. התנגרות לא הייתה. נתקבלה פקודה כזאת סי. ו. נסע לקפריסין ומ. ירד. דר"ח חלש מאוד. כלומר. הענין היה חלש מאד. ה"אומה" יצאה טצפון לקפריסיה ונחלפתה במסינית. לחתה משחתה. לא הייתה התנגרות כיוון שי. ביפל אותה. תבל היה בסדר. האנשים היו מבוססים. על האניה המצב הדוטאי היה קשה מאד ובדרך נולד ילד. לאם וילד שלום. בכלל.

כפי הנראה שהפוליטיקה החדשה היא שכלים שאינם בוגרים פלדה אלא עץ, לא יעמדו בהתנגדות אלא רק בשעה והעבודה. מההחלטה בלם ירדו כארץ, ושלום) פתאום, נסע אתם לקפריסין, חשונה איך סידרו את העסק. אולי בכלל הפסקו את ההתנגדות אחרי הפסק עם הנשיא? מי ירע, נראה מה יהיה עם המלח ** ואז נשפוט על הבאות.

היום באוכל נתקבלו גם עתונים באידיש. יש הרבה על הענין, אבל לא מענין. כמו כן ישנו על תאריך, על המקרה עם פיזור הבית וכו'. קיבלנו גם קטע עתון צרפתי מש. שבו מדובר על "קניה". הנשבים את המקורות של העתון הזה לפוסטבים, מי יודע. אולי באמת הם מתכוונים לשלחנו לקניה. באמת מקום לאהור (להתחיק) בו יהודים יוצאי מחנה וכו', והנאמים בוודאי יהיו אידיים, כמו שדגם דגילים, וגם היום בוודאי לא יחסר. בכלל יהיה שמת. אני מקווה שהממשלה הדרום-אפריקאית וגם ולהיות שם, תספד בנו כראוי. היום היה כאן תום איום, כיתוד במתכונים למטה. כמה אנשים התעלפו מתחום והתנאיים, נוסף לכך סגרו את המים לבמה שעות. הם סתחילים להתעלל בנו בלי מוץ ולעלות על הצצבים. הם משתדלים להפסיק את המים. כשישנם הרבה אנשים הוקוקים למים, ובדמיים להם שיהיו אפילו שעות לטיפת מים. יש להם שיטות נבונות בחלום, אבל ליום אינך יכול לעשות בגדם, והאנשים אינם מתרגשים יותר וגם אינם גרגרים מכל זאת.

הרושם של הנסיפה הקרובה, גרם עיי זה שהאנגלים לקחו כמיות דציניות של מים וממשיכים בכך נוסף לכך גם בזמן. מסירת האוכל נאמר שיתכן שהיום נסחר יתחילו להעמיס את האוכל הנוסף לדרך. כרגע שיעשו זאת, יבוא התוד שלנו להסתלק מבאן, ער או נראה מה יהיה. ישנם המון אולים. ביחוד חולי קיבה ואנשים שהתקררו ומשתעלים וכו'. לצאת אחרי התום הנורא מכאן לאחרי. שעות או יותר קריר בחוץ, אפשר להתקרר עשרים פעם. היום אמר הרופא האנגלי שהוא הושד באחזה, שהיא סכמירה מבחיים בין האננות ובין התוף. כלומר, שיגלו אותה ורק מתחם לרגע שיהפשו אותה. הודענו לה היום על כך ואני מקווה שהיא תיחזר יותר ויהיה בעינינו אלה. נוסף לזאת אני בתבתי להם שנשתדל כמה זמן, לתורר לדאר עיי האוכל ולהוריד ממ. את הושר. היום ירד לחוף לחופש המצרי. המצב את עצמו כיוודי, וידע כמה שעות וביניהן צרפתית, עברית ואידיש טוב מאוד. כתבתי להם שיחזרו מאוד ממנו וישתדלו גם להצטיין אותו במקצה. אנחנו חושדים בו שהוא מרגל או איש C.I.D., האנשים שלנו איך שלא יהיה, נהרסו מסנו. אתמול בלילה לא זרקו ועשו את כל השטות של הילוח הקודמים. כפי הנראה, "הרגיע" אותם הקולונל במקצת. נראה אם זה ימשך או לא.

יום חמישי, 21.8.47

ההכרזה נפלה, סוף-סוף נשתנה משנה. היום בבוקר נקראה ועדת האנשים תודיעו להם שאנחנו נוסעים להמבורג. במקרה שהאנשים רוצים לרדת, יכולים לרדת עד מטר ב-6 בבוקר ומאז לא יורד אף אחד, וכלם יוספו חזרה לגרמניה במרבן חלקו ברורים בין האנשים ובהם אימרים לאנשים לרדת עד מטר ב-6 בבוקר, ואם לא, יוספו כולם להמבורג ויודרו שם. אינני יודע אם ישנה המצאה שגיבת יותר מוכשרת מכך. פשוט, הם החליטו לגמור עם עליה ב' וצמ כל היהודים במחנה. פשוט, לשיבד אותם מבחינה נפשית, להוכיח להם שאין בל תקנה להגיע לארץ, אלא מוכוהים לחישאר במחנות, או לתורר למדינות סוצאל. מענין אותי אם באמת יביאו אותנו להמבורג, או שזאת היא הכניח לשכור את המפעלים ולהורידם בצרפת. יש לי הרשם שבכל זאת מחד באמת ניסע, ובאמת גם אישרו זאת מהתוף. אנחנו מחד מקבלים 15 טון אוכל וניסע בפי הנראה מחד בלילה. העיקר, מענין אותי לאן. אמנם מהתוף תושבים שנימע להמבורג, אבל מי יודע מה האמת בדבר. העיקר הוא שבהמבורג אפשר לתורר אותנו בכת וזה יתוד ברע מהבל. אנחנו ממש מונחים בידם הם יכולים לתודיעונו בלי כל קושי. עיי זריקת כמה פצצות על טתח המחסן ולתוך המחסן ואז כל המעשנות יכרתו החוצה. * אזוי התרעפה למשלחת, הודיע מ. את זאת, לאנשים ונתן אחד הנאומים שלו המולצחים, ואמר שכל מי שדוצה לרדת, יכול לרדת, אבל כולם יודקים להם בפנים וגם כל המע והיהודי. מלחמחנו היא-מלחמת העם על קיומו ועל זכותו להיות. ואין לנו כל דרך לסנת אתור. הוא אמר: המנהלים הרוצחים רוצים להשפידנו ולהחזירנו לגחיונם ממנו יצאנו. איננו יכולים להשלים עם זאת ויורידו אותנו רק בכת. אין לנו בל יכולת וכל רצון לחוד לאתה ארץ. מספיק אנחנו יושבים בה וכו'. צריך לשמור כל כקבוק ולא לתת. ובכלל, כל דבר שימשש כלי נשק בדיעונו בוסן ההתנגדות. עם דברים אלה, וסתלקו בל החילים מהפתחים של המחנסים הם לא נבטמים לתוך המלחים אלא עומדים מבחוץ.

היו חיים צרות במטבח. הוא רצה להנהיג שלא נבשל בלילה, שלא נבשל בשעות ידעות. שלא ניתן את זה ואת זה לאנשים, ובכלל רצה להשתלט על הענין הזה. אבל ב. האחדאי על המטבח. הודיע להם שהוא יוצא מהמטבח, ושהם בעצמם יתעסקו עם זאת. כמובן שהם ויתרו וקראו לו תודה לעבוד במטבח, והודיעו לו. שיותר לא יתערבו בענינים שלו, ושיעשו כאן מה שהוא רוצה ואין שהוא מבין. את הדאר קיבלנו עיי והאחת ושלחנו עם הארצונים. היא הודיעה שאתמול לא קיבלו את הוריא. הם חיישו בסירה ולא מצאו. הסוף טוב, מי יודע לאן זה הגיע. ביחוד שהיו שם מכתבים, אחד שלי אל וג'מעה, אחד למרכז הנוער הציוני ואחד לנ. הכל נגרם עיי טימטום האנשים. אני בטוח שלא אמר להם שזה בארצונים הום לא היעשו שם ולכן לא מצאו. העיקר שהיום הם קיבלו. כך גרמה לי.

היא הודיעה בע"פ שמתר מטעינים 15 טון אוכל ונוסעים להמבורג. כמו כן מסדה שתעבור לנו מחד את התפנות, אני חושב שאלו הן התמונות שצולמו כאן. נראה את התמונות ונראה איך הן נראות. בוודאי שמה. ליד סירת האוכל הצריעו שהלילה תבוא סירה תדבר ותמסור הוראות, נראה אם יפלא את זאת.

האיה הוראות ימסרו. נתקבל בוודא מכתב מ. לא מסר כלום. נתון ציונות ולא יותר. באילו שזה חסר לנו עכשיו נוסף, גם ש. לא כותב דבר אלא רק כותב שלא קיבלו את ההומד. עניחי להם שיחששו יותר טוב. מסרתי על המתרחש כאן ובקשתי הוראות חדשות לדרך. האנשים בינתיים לא יודדים ואינני יודע אם מישו ירד עד טח ב-6. אני כמעט בטוח שהם יאויבו את המרעד ל-24 שעות. האנשים פאמינים שמשקיים אותם (להם). כמו ששיקרו אותם בחיפה כאשר הודיעו להם שנוסעים לקפריסין, ונסעו לצרפת. כך חרבים האנשים שנוסעים למקום אחד ולא להמבורג. נראה מהו, מחרתיים ועוד שלושה ימים, את כיוון הנסיפה המוחלט ונדע כדיוק לאן נוסעים. הלילה, חו חלילה הגורלי כאן. אני חושב שה נסיחן אחרון להוריד את האנשים בצרפת עיי כל מיני אידיים ומעשיות. אבל אם אמת הרבר, אין מילים בפי. העיקר, נראה אם אצטרך לבקר גם בגרמניה או שאסתפק בלי זאת.

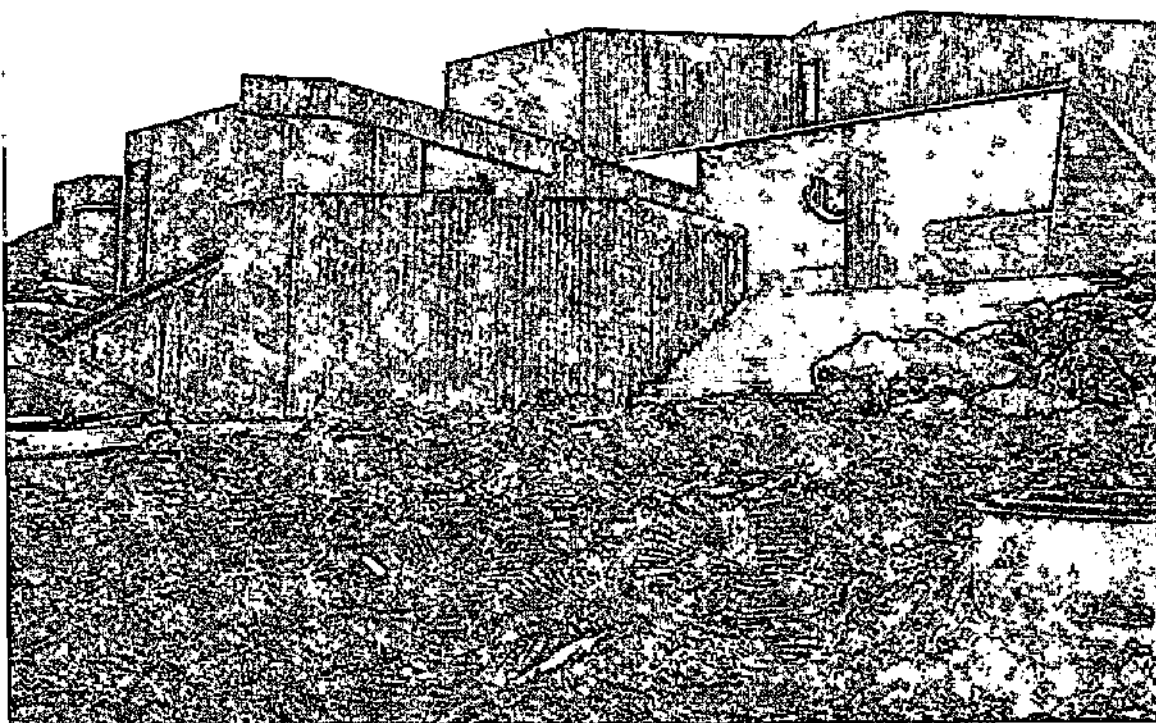
הערות

1. "הנשיא" — שם האניה שנרכשה בארה"ב תפסה לאניות מעפילים, אקסודוס — 1947.
2. הכוונה כנראה לאניה עליה הוסקד מקודם בעל היומן.
3. הכוונה — הסיאו אוכל מן החוץ.
4. כנראה — אחד ממחנות העולים בצרפת, בו שהה הכותב כשליח.
5. הילד צבי ינקוביביץ, בן 14, נפל על סיפון אניית אקסודוס במאבק עם הבריטים.
6. הכוונה לחבורת בשליחות ההגנה.
7. הכוונה לתנועה דוד-החלוץ.
8. צוות.
9. והרוב — מלח יהודי מארצות הברית — ביל כרגשטיין.
10. הכוונה לכנס המנהיגות הציונית באירופה.
11. בחיפה נלקחו מהמעפילים והנפצים ורובנו על סיפון האנית בתואנה שיחולקו לבעליחט לאחר שיצאו לקפריסין.
12. הכוונה לאנשים שירדו.
13. הכוונה להמלצה להעלות את האנשים במסגרת עליית ד'.
14. הכוונה לאנשי מוסד עליה ב'.
15. הכותב מתכוון כנראה לשמות וסצבן של אניות מעפילים.
16. יש סברה שצוות המלחים של האניה הוריד מהאוכל המיועד למעפילים, על ר.מ. עליה נרשם היומן, לא אידיעו מקרים בגון אלה. היות והאוכל לא עבר את ידי האנגלים חוגיע באחת ישיר למעפילים.
17. מסקד שירת אניית הכלא.
- * אליעזר ארקין.
- ** הכוונה לאניות מעפילים.

ילקוט

25 שנה
למרד
גיטו-וארשה
1943 - 1968

כתב-עת לתיעוד ועיון



מוזיאון יד-מרדכי:
מראה כללי

THE VAN LEER
JERUSALEM FOUNDATION
P.O.B. 2075 - JERUSALEM
ISRAEL

חברת
'ח

אדר תשכ"ח
מרץ 1968

VI
295